

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

6 lutego 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 038/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 038/02	Sprawa C-127/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Verein für Konsumenteninformation/INKO, Inkasso GmbH [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/48/WE — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Artykuł 2 ust. 2 lit. j) — Porozumienia o spłacie zadłużenia — Odroczenie spłaty bez żadnych opłat — Artykuł 3 lit. f) — Pośrednicy kredytowi — Spółki windykacyjne działające w imieniu kredytodawców]	2
2017/C 038/03	Sprawa C-208/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Stock '94 Szolgáltató Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Zintegrowana współpraca — Przyznanie finansowania i dostawa aktywów obrotowych potrzebnych do celów produkcji rolnej — Jedno złożone świadczenie — Odrębne i niezależne świadczenia — Świadczenie pomocnicze i świadczenie główne)	3

2017/C 038/04	Sprawa C-453/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowania karne przeciwko A i B (Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 56 — Miejsce świadczenia usług — Pojęcie „praw pokrewnych” — Przeniesienie pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych)	3
2017/C 038/05	Sprawy połączone C-532/15 i C-538/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza, Juzgado de Primera Instancia de Olot – Hiszpania) – Eurosanamientos SL, Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras SA/ArcelorMittal Zaragoza, SA (C-532/15), Francesc de Bolós Pi/Urbaser SA (C-538/15) (Odesłanie prejudycjalne — Usługi świadczone przez pełnomocników sądowych — Stawka — Sądy — Brak możliwości odstępstwa od określonej stawki)	4
2017/C 038/06	Sprawa C-553/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Undis Servizi Srl/ Comune di Sulmona (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Udzielenie zamówienia bez wszczęcia postępowania przetargowego — Zamówienie typu „in house” — Warunki — Kontrola analogiczna — Zasadnicza część działalności — Spółka, której udzielono zamówienia, o kapitale publicznym znajdującym się w posiadaniu kilku jednostek samorządu terytorialnego — Działalność wykonywana również na rzecz jednostek samorządu terytorialnego niebędących wspólnikami — Działalność powierzona przez organ publiczny niebędący wspólnikiem)	5
2017/C 038/07	Sprawa C-600/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Lemnis Lighting BV [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Unia celna i wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 8539, 8541, 8543, 8548 i 9405 — Lampy z diod świecących (elektroluminescencyjnych)]	5
2017/C 038/08	Sprawa C-686/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Velikoj Gorici – Chorwacja) – Vodoopskrba i odvodnja d.o.o./Željka Klafurić (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki Unii Europejskiej w dziedzinie wody — Zwrot kosztów usług wodnych — Obliczenie kwoty należnej od konsumenta — Zmienna część ceny związana z rzeczywistym zużyciem i jej stała część niepowiązana w tym zużyciem)	6
2017/C 038/09	Sprawa C-535/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mures (Rumunia) w dniu 21 października 2016 r. – Michael Tibor Bachman/FAER INF SA	7
2017/C 038/10	Sprawa C-550/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 31 października 2016 r. – A, S/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	7
2017/C 038/11	Sprawa C-556/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 3 listopada 2016 r. – Lutz GmbH/Hauptzollamt Hannover	8
2017/C 038/12	Sprawa C-571/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 14 listopada 2016 r. – Nikołaj Kantarew/Byłgarska narodna banka	9
2017/C 038/13	Sprawa C-583/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Versailles (Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Canet en Roussillon SNC/Enedis, SA	10
2017/C 038/14	Sprawa C-584/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d’appel de Versailles (Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Hyères Sup SNC/Enedis, SA	11

2017/C 038/15	Sprawa C-589/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Austria) w dniu 21 listopada 2016 r. – Mario Alexander Filippi i in.	11
2017/C 038/16	Sprawa C-592/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 23 listopada 2016 r. – Cabinet d'Orthopédie Stainier SPRL/État belge	12
2017/C 038/17	Sprawa C-612/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 28 listopada 2016 r. – C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs	13
2017/C 038/18	Sprawa C-618/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 listopada 2016 r. – Rafał Prefeta/Secretary of State for Work and Pensions	14
2017/C 038/19	Sprawa C-619/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 29 listopada 2016 r. – Sebastian W. Kreuziger/Land Berlin	15
2017/C 038/20	Sprawa C-620/16: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec	15
2017/C 038/21	Sprawa C-622/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 września 2016 r. w sprawie T-220/13, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Scuola Elementare Maria Montessori Srl	16
2017/C 038/22	Sprawa C-623/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 25 listopada 2016 r. w sprawie T-220/13, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską	17
2017/C 038/23	Sprawa C-624/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 września 2016 r. w sprawie T-219/13, Ferracci/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską	17
2017/C 038/24	Sprawa C-638/16 PPU: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Etrangers (Belgia) w dniu 12 grudnia 2016 r. – X, X/Państwo belgijskie	18
2017/C 038/25	Sprawa C-640/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2016 r. w sprawie T-382/15, Greenpeace Energy eG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 grudnia 2016 r. przez Greenpeace Energy eG.	19
2017/C 038/26	Sprawa C-659/16: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej	20

Sąd

2017/C 038/27	Sprawa T-199/14 RENV: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Gul Ahmed Textile Mills/Rada (Dumping — Przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu — Interes prawny — Wszczęcie dochodzenia — Wartość normalna konstruowana — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym na spotkaniu wyjaśniającym — Porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej — Zwrot ceł przywozowych — Dostosowanie — Szkoda — Związek przyczynowy — Prawo WTO)	21
2017/C 038/28	Sprawa T-169/08 RENV: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – DEI/Komisja (Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek dostaw węgla brunatnego i hurtowy rynek energii elektrycznej w Grecji — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE — Przyznanie lub utrzymanie praw do eksploatacji publicznych złóż węgla brunatnego na rzecz przedsiębiorstwa publicznego — Określenie rynków właściwych — Istnienie nierównych szans — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Nadużycie władzy — Proporcjonalność)	21

2017/C 038/29	Sprawa T-421/09 RENV: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – DEI/Komisja (Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek dostaw węgla brunatnego i hurtowy rynek energii elektrycznej w Grecji — Decyzja ustanawiająca szczególne środki w celu naprawienia antykonkurencyjnych skutków naruszenia art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE — Artykuł 86 ust. 3 WE — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Swoboda umów)	22
2017/C 038/30	Sprawa T-112/13: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO – Société des produits Nestlé (Kształt tabliczki czekolady) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt tabliczki czekolady — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]	23
2017/C 038/31	Sprawa T-177/13: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – TestBioTech i in./Komisja (Środowisko naturalne — Produkty zmodyfikowane genetycznie — Genetycznie zmodyfikowana soja MON 87701 x MON 89788 — Oddalenie jako bezzasadnego wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej decyzji w sprawie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)	24
2017/C 038/32	Sprawa T-466/14: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja [Unia celna — Przywóz produktów z tuńczyka pochodzących z Salwadoru — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o niedokonywanie pokrycia należności celnych przywozowych — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 236 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 — Prawo do dobrej administracji w ramach art. 872a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 — Błąd właściwych władz, którego w racjonalny sposób nie można wykryć]	24
2017/C 038/33	Sprawa T-548/14: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja [Unia celna — Przywóz produktów z tuńczyka pochodzących z Ekwadoru — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o niedokonywanie pokrycia należności celnych przywozowych — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 236 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 — Zawiadomienie dla importerów publikowane w Dzienniku Urzędowym — Dobra wiara — Wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych — Artykuł 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92]	25
2017/C 038/34	Sprawa T-758/14: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Infineon Technologies/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Czipy do kart — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Wymiana wrażliwych informacji handlowych — Prawo do obrony — Naruszenie ze względu na cel — Dowód — Przedawnienie — Jednolite i ciągłe naruszenie — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Wartość sprzedaży) . . .	26
2017/C 038/35	Sprawa T-762/14: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Philips i Philips France/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Czipy do kart — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Wymiana wrażliwych informacji handlowych — Naruszenie ze względu na cel — Jednolite i ciągłe naruszenie — Zasada dobrej administracji — Obowiązek staranności — Dowód — Komunikat z 2006 r. w sprawie współpracy — Komunikat w sprawie Przedawnienie — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Wartość sprzedaży) .	26
2017/C 038/36	Sprawa T-808/14: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja [Pomoc państwa — Telewizja cyfrowa — Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie przedsiębiorstwa — Działalność gospodarcza — Korzyść — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Zakłócenie konkurencji — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Obowiązek staranności — Rozsądny termin — Pewność prawa — Równe traktowanie — Proporcjonalność — Pomocniczość — Prawo do informacji]	27

2017/C 038/37	Sprawy połączone T-37/15 i 38/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Abertis Telecom Terrestre i Telecom Castilla-La Mancha/Komisja (Pomoc państwa — Telewizja cyfrowa — Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na oddalonych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii – La Manchy — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie przedsiębiorstwa — Działalność gospodarcza — Korzyść — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Zakłócenie konkurencji — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Nowa pomoc)	28
2017/C 038/38	Sprawa T-212/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Aldi/EUIPO – Miquel Alimentació Grup (Gourmet) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Gourmet — Wcześniejsze słowne i graficzne krajowe znaki towarowe GOURMET i Gourmet — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	28
2017/C 038/39	Sprawa T-227/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Redpur/EUIPO – Redwell Manufaktur (Redpur) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Redpur — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy redwell INFRAROT HEIZUNGEN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	29
2017/C 038/40	Sprawa T-330/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Keil/EUIPO – NaturaFit Diätetische Lebensmittelproduktion (BasenCitrato) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy BasenCitrato — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	30
2017/C 038/41	Sprawa T-366/15 P: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2016 r. – Todorowa Androwa /Rada i in. [Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2011) — Niemieszczenie na liście urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans — Oddalenie skargi w pierwszej instancji — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Klauzula 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Równość traktowania — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Obowiązek zbadania przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty — Zarzut niezgodności z prawem — Zasada zgodności między zażaleniem a skargą wniesiona do sądu Unii]	30
2017/C 038/42	Sprawa T-391/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Aldi/EUIPO – Cantina Tollo (ALDIANO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALDIANO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ALDI — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 22 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]	31
2017/C 038/43	Sprawa T-529/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Intesa Sanpaolo/EUIPO (START UP INITIATIVE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego START UP INITIATIVE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	32
2017/C 038/44	Sprawa T-678/15 I T-679/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Novartis/EUIPO (Przedstawienie zakrzywionej linii w kolorze szarym i przedstawienie zakrzywionej linii w kolorze zielonym) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenia graficznych unijnych znaków towarowych, z których jeden przedstawia zakrzywioną linię w kolorze szarym, a drugi — zakrzywioną linię w kolorze zielonym — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Prostota oznaczenia — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	32

2017/C 038/45	Sprawa T-716/15: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Gallardo Blanco/EUIPO – Expaña Agricultura y Ganadería (Przedstawienie końskiego wędzidla w kształcie litery „h”) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego tworzonego przez przedstawienie końskiego wędzidla w kształcie litery „h” — Wcześniejsze, hiszpański i unijny, graficzne znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]	33
2017/C 038/46	Sprawa T-826/16: Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Casanovas Bernad/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Personel kontraktowy — Rozwiązanie umowy o pracę na czas nieokreślony — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	33
2017/C 038/47	Sprawa T-746/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Andreassons Åkeri i in./Komisja	34
2017/C 038/48	Sprawa T-778/16: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – Irlandia/Komisja	35
2017/C 038/49	Sprawa T-834/16: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – QC/Rada Europejska	36
2017/C 038/50	Sprawa T-837/16: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Królestwo Szwecji/Komisja Europejska	37
2017/C 038/51	Sprawa T-838/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – BP/FRA	38
2017/C 038/52	Sprawa T-842/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Repower/EUIPO – repowermap (REPOWER)	39
2017/C 038/53	Sprawa T-843/16: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – dm-drogerie markt/EUIPO – Digital Print Group O. Schimek (Foto Paradies)	40
2017/C 038/54	Sprawa T-844/16: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – Alpirsbacher Klosterbräu Glauner/EUIPO (Klosterstoff)	41
2017/C 038/55	Sprawa T-848/16: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2016 r. – Deichmann/EUIPO – Vans (V)	41
2017/C 038/56	Sprawa T-849/16: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2016 r. – PGNiG Supply & Trading przeciwko Komisji	42
2017/C 038/57	Sprawa T-850/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QE/Eurojust	43
2017/C 038/58	Sprawa T-854/16: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Barata/Parlament	44
2017/C 038/59	Sprawa T-857/16: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Erdinger Weißbräu Werner Brombach/EUIPO (Kształt wysokiej szklanki)	45
2017/C 038/60	Sprawa T-859/16: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Damm/EUIPO – Schlossbrauerei Au Hallertau Willibald Beck Freiherr von Peccoz (EISKELLER)	46
2017/C 038/61	Sprawa T-860/16: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2016 r. – Wirecard/EUIPO (mycard2go)	46
2017/C 038/62	Sprawa T-861/16: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – C & J Clark International/Komisja	47
2017/C 038/63	Sprawa T-862/16: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – fritz-kulturgüter/EUIPO – Sumol + Compal Marcas (fritz-wasser)	48
2017/C 038/64	Sprawa T-863/16: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Le Pen/Parlament	48
2017/C 038/65	Sprawa T-869/16: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Wenger/EUIPO – Swissgear (SWISSGEAR)	50

2017/C 038/66	Sprawa T-873/16: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – Groupe Canal +/Komisja	50
2017/C 038/67	Sprawa T-878/16: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Karelia/EUIPO (KARELIA)	52
2017/C 038/68	Sprawa T-883/16: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2016 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji	52
2017/C 038/69	Sprawa T-884/16: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Multiconnect/Komisja	53
2017/C 038/70	Sprawa T-885/16: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Mass Response Service/Komisja . .	54
2017/C 038/71	Sprawa T-167/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 października 2016 r. – Polska/Komisja	54
2017/C 038/72	Sprawa T-535/16: Postanowienie Sądu z dnia 5 grudnia 2016 r. – McGillivray/Komisja	55

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 038/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Dz.U. C 475 z 19.12.2016.

Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Dz.U. C 454 z 5.12.2016.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Verein für Konsumenteninformation/INKO, Inkasso GmbH

(Sprawa C-127/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/48/WE — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Artykuł 2 ust. 2 lit. j) — Porozumienia o spłacie zadłużenia — Odroczenie spłaty bez żadnych opłat — Artykuł 3 lit. f) — Pośrednicy kredytowi — Spółki windykacyjne działające w imieniu kredytodawców]

(2017/C 038/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: INKO, Inkasso GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 2 lit. j) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że porozumienie o spłacie kredytu zawarte – w następstwie niewywiązania się przez konsumenta ze zobowiązań – pomiędzy konsumentem a kredytodawcą za pośrednictwem biura windykacji nie jest zawarte „bez żadnych opłat” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w drodze owego porozumienia konsument zobowiązuje się do zwrotu całkowitej kwoty tego kredytu oraz do uiszczenia odsetek lub kosztów nieprzewidzianych w pierwotnej umowie, na podstawie której wskazany kredyt został udzielony.
- 2) Artykuł 3 lit. f) i art. 7 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że biuro windykacji, które zawiera w imieniu kredytodawcy porozumienie o spłacie niezwróconego kredytu, ale które działa w charakterze pośrednika kredytowego jedynie w ramach działalności dodatkowej, co powinien zbadać sąd odsyłający, należy uznać za „pośrednika kredytowego” w rozumieniu tego art. 3 lit. f) i za niepodlegające obowiązkowi udzielania konsumentom informacji przed zawarciem umowy na podstawie art. 5 i 6 owej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Stock '94 Szolgálató Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-208/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Zintegrowana współpraca — Przyznanie finansowania i dostawa aktywów obrotowych potrzebnych do celów produkcji rolnej — Jedno złożone świadczenie — Odrębne i niezależne świadczenia — Świadczenie pomocnicze i świadczenie główne)

(2017/C 038/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stock '94 Szolgálató Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że:

- transakcja zintegrowanej współpracy rolnej, przewidująca, że podmiot gospodarczy dostarcza towary rolnikowi i udziela mu kredytu przeznaczonego na zakup tych towarów, stanowi dla celów tej dyrektywy jedną transakcję, w której ramach dostawa towarów jest świadczeniem głównym. Na podstawie opodatkowania rzeczonyj jednej transakcji składa się zarówno cena rzeczonych towarów, jak i odsetki zapłacone od kredytów udzielonych rolnikom;
- okoliczność, że integrator może świadczyć rolnikom dodatkowe usługi lub może nabywać ich produkcję rolną, pozostaje bez wpływu na kwalifikację rozpatrywanej transakcji dla celów dyrektywy 2006/112 jako jednej transakcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowania karne przeciwko A i B

(Sprawa C-453/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 56 — Miejsce świadczenia usług — Pojęcie „praw pokrewnych” — Przeniesienie pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych)

(2017/C 038/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony postępowania karnego w postępowaniu głównym

A, B

Przy udziale: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Sentencja

Artykuł 56 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że „prawa pokrewne”, o których mowa w tym przepisie, obejmują pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych określone w art. 3 lit. a) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 3.11.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza, Juzgado de Primera Instancia de Olot – Hiszpania) – Eurosaneamientos SL, Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras SA/ArcelorMittal Zaragoza, SA (C-532/15), Francesc de Bolós Pi/Urbaser SA (C-538/15)

(Sprawy połączone C-532/15 i C-538/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Usługi świadczone przez pełnomocników sądowych — Stawka — Sądy — Brak możliwości odstąpienia od określonej stawki)

(2017/C 038/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zaragoza, Juzgado de Primera Instancia de Olot

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eurosaneamientos SL, Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras SA (C-532/15), Francesc de Bolós Pi (C-538/15)

Strona pozwana: ArcelorMittal Zaragoza, SA (C-532/15), Urbaser SA (C-538/15)

przy udziale: Consejo General de Procuradores de España (C-532/15)

Sentencja

- 1) Artykuł 101 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, ustalającemu dla wynagrodzeń pełnomocników sądowych stawkę opłat, która może zostać zmniejszona lub podwyższona jedynie w granicach 12 %, podczas gdy sądy krajowe ograniczają się do sprawdzenia jej ścisłego stosowania, bez możliwości odstąpienia od granic ustalonych zgodnie z tą stawką opłat w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności.
- 2) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie i trzecie w sprawie C-532/15 oraz na pytania od trzeciego do piątego w sprawie C-538/15 przedłożone przez, odpowiednio Audiencia Provincial de Zaragoza (sąd okręgowy w Saragossie, Hiszpania) i Juzgado de Primera Instancia de Olot (sąd pierwszej instancji w Olot, Hiszpania).

⁽¹⁾ Dz.U. C 429 z 21.12.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Undis Servizi Srl/Comune di Sulmona

(Sprawa C-553/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Udzielenie zamówienia bez wszczęcia postępowania przetargowego — Zamówienie typu „in house” — Warunki — Kontrola analogiczna — Zasadnicza część działalności — Spółka, której udzielono zamówienia, o kapitale publicznym znajdującym się w posiadaniu kilku jednostek samorządu terytorialnego — Działalność wykonywana również na rzecz jednostek samorządu terytorialnego niebędących współnikami — Działalność powierzona przez organ publiczny niebędący współnikiem)

(2017/C 038/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Undis Servizi Srl

Strona pozwana: Comune di Sulmona

Przy udziale: Cogesa SpA,

Sentencja

- 1) W ramach stosowania orzecznictwa Trybunału dotyczącego bezpośredniego udzielania zamówień publicznych zwanych „in house”, w celu ustalenia, czy podmiot, któremu udzielono zamówienia, wykonuje zasadniczą część działalności na rzecz instytucji zamawiającej, w szczególności na rzecz będących jego współnikami i kontrolujących go jednostek samorządu terytorialnego, do działalności tej nie należy zaliczać działalności zleconej temu podmiotowi przez organ administracji publicznej niebędący jego współnikiem na rzecz jednostek samorządu terytorialnego, które również nie są współnikami tego podmiotu ani nie sprawują nad nim żadnej kontroli, którą to działalność trzeba uznać za wykonywaną na rzecz osób trzecich.
- 2) W celu ustalenia, czy podmiot, któremu udzielono zamówienia, wykonuje zasadniczą część swojej działalności na rzecz jednostek samorządu terytorialnego, które są jego współnikami i które sprawują nad nim łącznie kontrolę analogiczną do tej, jaką sprawują nad własnymi służbami, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności danej sprawy, wśród których może znajdować się działalność, jaką ów podmiot, któremu udzielono zamówienia, wykonywał dla tych samych jednostek samorządu terytorialnego, zanim taka łączna kontrola stała się skuteczna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Lemnis Lighting BV

(Sprawa C-600/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Unia celna i wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 8539, 8541, 8543, 8548 i 9405 — Lampy z diod świecących (elektroluminescencyjnych)]

(2017/C 038/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Lemnis Lighting BV

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia Komisji (WE) nr 1214/2007 z dnia 20 września 2007 r. należy interpretować w ten sposób, iż towary takie jak lampy z diod świecących (elektroluminescencyjnych) sporne w postępowaniu głównym są objęte pozycją 8543 tej nomenklatury, z zastrzeżeniem oceny przez sąd odsyłający ogółu okoliczności faktycznych, jakimi dysponuje.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Velikoj Gorici – Chorwacja) – Vodoopskrba i odvodnja d.o.o./Željka Klafurić

(Sprawa C-686/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki Unii Europejskiej w dziedzinie wody — Zwrot kosztów usług wodnych — Obliczenie kwoty należnej od konsumenta — Zmienna część ceny związana z rzeczywistym zużyciem i jej stała część niepowiązana w tym zużyciem)

(2017/C 038/08)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski sud u Velikoj Gorici

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Vodoopskrba i odvodnja d.o.o.

Strona pozwana: Željka Klafurić

Sentencja

Dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej należy interpretować w taki sposób, że nie jest z nią sprzeczny przepis krajowy taki jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi, iż na fakturowaną konsumentowi cenę usług wodnych składa się nie tylko część zmienna, naliczana na podstawie ilości rzeczywiście zużytej przez niego wody, ale również część stała, która nie jest związana z tą ilością.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mures (Rumunia) w dniu 21 października 2016 r. – Michael Tibor Bachman/FAER INF SA

(Sprawa C-535/16)

(2017/C 038/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mures

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michael Tibor Bachman

Strona pozwana: FAER INF SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, zawierający definicję pojęcia „konsumenta”, należy interpretować w taki sposób, że obejmuje on także taką osobę fizyczną, która poprzez umowę odnowienia zobowiązała się względem przedsiębiorstwa handlowego będącego profesjonalną instytucją kredytową do spełnienia zobowiązania w przedmiocie spłaty kredytów początkowo udzielonych spółce w celach związanych z jej działalnością, mianowicie na inwestycje w działalność transportu drogowego towarów, jeżeli ta osoba fizyczna nie ma oczywistego związku z rzeczoną spółką, natomiast takie jej działanie spowodowane było wykraczającymi poza działalność zawodową związkami z osobą, która kontrolowała spółkę będącą beneficjentem pierwotnych kredytów, oraz z osobami, które podpisały umowy dodatkowe do umów o pierwotny kredyt (umowy poręczenia lub gwarancji na nieruchomości/hipoteki)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz. L 95, s. 29, wyd. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 288.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 31 października 2016 r. – A, S/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-550/16)

(2017/C 038/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, S

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytanie prejudycjalne

Czy w kontekście łączenia rodzin uchodźców pod pojęciem „osoby nieletniej pozbawionej opieki” w rozumieniu art. 2 lit. f) dyrektywy 2003/86⁽¹⁾ należy rozumieć obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który nie ukończył 18 roku życia i który przybywa na terytorium państwa członkowskiego bez opieki odpowiedzialnej za niego zgodnie z prawem lub zwyczajowo osoby dorosłej i który:

— ubiega się o azyl,

— w okresie trwania postępowania w przedmiocie wniosku o udzielenie azylu – przebywając na terytorium odnośnego państwa członkowskiego – ukończył 18 lat,

- uzyskuje azyl z mocą wsteczną począwszy od dnia złożenia wniosku o jego udzielenie, a
- następnie występuje z wnioskiem udzielenie zgody na łączenie rodzin.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/EG z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, Dz.U. 2003 L 251, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 3 listopada 2016 r. – Lutz GmbH/Hauptzollamt Hannover**

(Sprawa C-556/16)

(2017/C 038/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lutz GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy noty wyjaśniające Komisji Europejskiej do Nomenklatury scalonej Unii Europejskiej ⁽¹⁾ dotyczące podpozycji 6212 2000 (Dz.U. UE 2015 C 76, s. 1, 255) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku paso-majtek elastyczność „[pozioma jest ograniczona]” dopiero wtedy, gdy elastyczność pozioma jest mniejsza niż elastyczność pionowa?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a):

Na podstawie jakich obiektywnych kryteriów można dokonać porównania elastyczności pionowej i poziomej?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lit. a):

a) Czy noty wyjaśniające Komisji Europejskiej dotyczące Nomenklatury scalonej Unii Europejskiej podpozycja 6212 2000 (Dz.U. UE 2015 C 76, s. 1, 255) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku paso-majtek elastyczność „[pozioma jest ograniczona]” dopiero wtedy, gdy elastyczność pozioma jest wyraźnie mniejsza niż elastyczność pionowa?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a):

Na podstawie jakich obiektywnych kryteriów można dokonać porównania elastyczności pionowej i poziomej i jakie kryterium oceny należy tu zastosować?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie lit. a):

a) Czy noty wyjaśniające Komisji Europejskiej do Nomenklatury scalonej Unii Europejskiej dotyczące podpozycji 6212 2000 (Dz.U. UE 2015 C 76, s. 1, 255) należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie elastyczności poziomej w paso-majtkach definiowane jest nie przez porównanie elastyczności pionowej i poziomej, lecz oznacza całkowite ograniczenie elastyczności poziomej?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie lit. a):

Na podstawie jakich obiektywnych kryteriów należy przeprowadzić badanie, czy elastyczność pozioma paso-majtek jest ograniczona w rozumieniu pytania trzeciego lit. a)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej; Dz.U. L 256, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Warna (Bułgaria) w dniu 14 listopada 2016 r. – Nikołaj Kantarew/Byłgarska narodna banka**

(Sprawa C-571/16)

(2017/C 038/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Nikołaj Kantarew

Strona pozwana: Byłgarska narodna banka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej oraz zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że przy braku uregulowań krajowych dopuszczają one, aby właściwość sądu i tryb rozpoznania pozwów o odszkodowanie za naruszenia prawa Unii były określane przez organ publiczny, który dopuścił się naruszenia, a także według charakteru działania lub zaniechania, z którego wynika naruszenie, przy założeniu, że stosowanie tych kryteriów skutkuje rozpoznaniem pozwów przez różne sądy – powszechne i administracyjne, w różnych trybach procesowych określonych w Graždanski procesualen kodeks (kodeksie postępowania cywilnego) i w Administratiwnoprocuesualen kodeks (kodeksie postępowania administracyjnego) – wymagającym uiszczenia różnych opłat na rzecz państwa, proporcjonalnych i zwykłych, a także wykazania różnych przesłanek, w tym istnienia zawinionego zachowania?
- 2) Czy art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej oraz wymogi wskazane przez Trybunał w sprawie Frankovich należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one, aby pozwy o odszkodowanie za naruszenia prawa Unii były rozpatrywane w trybie takim jak określony w art. 45 i art. 49 Zakon za zadyłženijata i dogovorite (ustawy o zobowiązaniach i umowach), w których to przepisach wymaga się uiszczenia proporcjonalnej opłaty na rzecz państwa i wykazania zawinionego zachowania, ani w trybie takim jak określony w art. 1 Zakon za otgownornosta na dyrżawata i obsztinite za wredi (ustawy o odpowiedzialności państwa i gmin za szkody), który to przepis – pomimo tego że przewidziano w nim ponoszenie obiektywnej odpowiedzialności i zawarto szczególne reguły ułatwiające dostęp do sądu – ma zastosowanie jedynie do szkód wynikających z unieważnionych niezgodnych z prawem aktów oraz niezgodnych z prawem faktycznych działań lub zaniechań administracji i nie obejmuje sytuacji, w których naruszeń prawa Unii dokonały inne organy państwa poprzez prawne działania lub zaniechania, których nie unieważniono w odpowiednim trybie?
- 3) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one stanowisko prawodawcze takie jak przyjęte w art. 36 ust. 3 Zakon za kreditnite institucii (ustawy o instytucjach kredytowych) i w art. 23 ust. 5 Zakon za garantirane na włogowete w bankite (ustawy o gwarantowaniu wkładów w bankach), zgodnie z którym to stanowiskiem „wymóg, aby odpowiednia instytucja kredytowa nie mogła w danej chwili ze względów, które są bezpośrednio związane z jej sytuacją finansową, wypłacić depozytów i aby nie istniała bliska perspektywa dokonania tego przez nią”, jest równoznaczny z ustaleniem niewypłacalności instytucji i cofnięciem jej licencji, jak i z uruchomieniem systemu gwarancji depozytów od chwili cofnięcia licencji na wykonywanie działalności bankowej?
- 4) Czy art. 1 ust. 3 dyrektywy 94/19/WE należy interpretować w ten sposób, że aby zakwalifikować dany depozyt jako „nieдоступny”, powinien on być określony jako taki w wyraźnym akcie „właściwych organów” po dokonaniu określonej w ppkt (i) tego przepisu oceny, czy też ze względu na lukę w krajowym prawodawstwie przepis ten dopuszcza, by ocenę i wolę „właściwego organu” wywodzić w drodze wykładni z innych aktów tego organu – na przykład w niniejszym wypadku z decyzji nr 73/20.06.2014 r. zarządu Byłgarska narodna banka (narodowego banku Bułgarii), w której to decyzji bank „Korporatiwna tyrgowska banka” AD został umieszczony pod szczególnym nadzorem – lub by wywodzić w sposób dorozumiany z okoliczności takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym?

- 5) Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – gdy na mocy decyzji nr 73/20.06.2014 r. przyjętej przez zarząd Byłgarska narodna banka zawieszono wszystkie płatności i operacje, a w okresie od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r. deponentów pozbawiono możliwości złożenia wniosków o wypłatę i nie mieli oni dostępu do depozytów – należy przyjąć, że wszystkie gwarantowane bezterminowe depozyty (co do których nie wymaga się uprzedniego zawiadomienia dotyczącego rozporządzenia i wypłaca się je niezwłocznie na żądanie) stały się niedostępne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE, czy też że warunek, aby „depozyt, którego termin płatności [...] upływa i jest do zapłacenia [...] nie został jeszcze zapłacony”, skutkuje wymogiem, by deponenci obowiązkowo zgłosili do instytucji kredytowej żądanie (wniosek; wezwanie) dotyczące płatności, której nie dokonano?
- 6) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE oraz motyw (8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE⁽²⁾ z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającej dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty należy interpretować w ten sposób, że swoboda uznania za „właściwe organy” przy dokonywaniu określonej w art. 1 ust. 3 ppkt (i) oceny w każdym wypadku jest ograniczona wskazanym w art. 1 ust. 3 ppkt (i) zdanie drugie terminem, czy też dla celów szczególnego nadzoru – takiego jak określony w art. 115 Zakon za kreditnité institucii – przepisy te dopuszczają, by depozyty pozostawały niedostępne przez okres dłuższy od wskazanego w dyrektywie?
- 7) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE mają bezpośredni skutek i przyznają deponentom w banku objętym systemem gwarancji depozytów – obok ich prawa do odszkodowania z tego systemu do wysokości określonej w art. 7 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE – także prawo do domagania się odpowiedzialności państwa za naruszenie prawa Unii poprzez wniesienie przeciwko organowi zobowiązanemu do ustalenia niedostępności depozytów pozwu o odszkodowanie za opóźnioną wypłatę gwarantowanej wysokości depozytów, gdy określona w art. 1 ust. 3 ppkt (i) decyzja została przyjęta po określonym w dyrektywie 5-dniowym terminie, a opóźnienie jest następstwem działania środka służącego reorganizacji mającego na celu ochronę banku przed niewypłacalnością – który to środek został nałożony przez ten sam organ – czy też w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepisy te dopuszczają krajową regułę taką jak określona w art. 79 ust. 8 Zakon za kreditnité institucii, zgodnie z którym Byłgarska narodna banka, jego organy i uprawnione przez nie osoby ponoszą odpowiedzialność za szkody wyrządzone w następstwie wykonywania funkcji nadzorczych Byłgarska narodna banka, wyłącznie gdy wyrządzono je umyślnie?
- 8) Czy i na jakich warunkach naruszenie prawa Unii – wyrażające się w nieprzyjęciu decyzji przez określony w art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE „właściwy organ” – stanowi „dostatecznie istotne” naruszenie, które może skutkować odpowiedzialnością państwa członkowskiego za szkody w drodze wniesienia pozwu przeciwko organowi nadzorcemu, i czy w związku z powyższym mają znaczenie okoliczności: a) że w Fond za garantirane na włogowete w bankite (funduszu gwarantowania wkładów w bankach) nie było dostatecznych środków na pokrycie wszystkich gwarantowanych depozytów; b) że w okresie, w którym wypłaty pozostawały wstrzymane, instytucja kredytowa została umieszczona pod szczególnym nadzorem mającym na celu jej ochronę przed niewypłacalnością; c) że depozyt powoda został wypłacony po stwierdzeniu przez Byłgarska narodna banka, iż środki służące reorganizacji są nieskuteczne; [d] że depozyt powoda został wypłacony wraz z dochodem z tytułu odsetek, naliczonych także za okres od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 68, s. 3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Versailles
(Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Canet en Roussillon SNC/Enedis, SA**

(Sprawa C-583/16)

(2017/C 038/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Versailles

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Yellow Canet en Roussillon, SNC.

Druga strona postępowania: Enedis SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że mechanizm przewidujący obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej przez instalacje korzystające z energii słonecznej po cenie wyższej od ceny rynkowej, który jest finansowany przez odbiorców końcowych energii elektrycznej, taki jak ten wynikający z zarządzeń ministerialnych z dnia 10 lipca 2006 r. (JORF nr 171 z dnia 26 lipca 2006 r, s. 11133) oraz z dnia 12 stycznia 2010 r. (JORF nr 0011 z dnia 14 stycznia 2010 r., s. 727) określających warunki zakupu tej energii elektrycznej, w związku z art. 10 ustawy nr 2000–108 z dnia 10 lutego 2000 r. o modernizacji i rozwoju energetyki publicznej oraz art. 8 ww. dekretu z dnia 10 maja 2001 r., stanowi pomoc państwa?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że brak uprzedniego zgłoszenia tego mechanizmu Komisji Europejskiej wpływa na ważność ww. zarządzeń skutkujących wprowadzeniem spornego środka pomocy w życie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Versailles
(Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Hyères Sup SNC/Enedis, SA**

(Sprawa C-584/16)

(2017/C 038/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Versailles.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Yellow Hyères Sup SNC.

Druga strona postępowania: Enedis, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że mechanizm przewidujący obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej przez instalacje korzystające z energii słonecznej po cenie wyższej od ceny rynkowej, który jest finansowany przez odbiorców końcowych energii elektrycznej, taki jak ten wynikający z zarządzeń ministerialnych z dnia 10 lipca 2006 r. (JORF nr 171 z dnia 26 lipca 2006 r, s. 11133) oraz z dnia 12 stycznia 2010 r. (JORF nr 0011 z dnia 14 stycznia 2010 r., s. 727) określających warunki zakupu tej energii elektrycznej, w związku z art. 10 ustawy nr 2000–108 z dnia 10 lutego 2000 r. o modernizacji i rozwoju energetyki publicznej oraz art. 8 ww. dekretu z dnia 10 maja 2001 r., stanowi pomoc państwa?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że brak uprzedniego zgłoszenia tego mechanizmu Komisji Europejskiej wpływa na ważność ww. zarządzeń skutkujących wprowadzeniem spornego środka pomocy w życie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 21 listopada 2016 r. – Mario Alexander Filippi i in.**

(Sprawa C-589/16)

(2017/C 038/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Mario Alexander Filippi, Martin Manigatterer, Play For Me GmbH, ATG GmbH, Christian Vöcklinger, Gmalieva s.r.o., PBW GmbH, Felicitas GmbH, Celik KG, Christian Guzy, Martin Klein, Shopping Center Wels Einkaufszentrum GmbH, Game Zone Entertainment AG, Fortuna Advisory Kft., Finanzamt Linz, Klara Matyiko.

Druga strona postępowania: Landespolizeidirektion Oberösterreich, Bezirkshauptmann von Eferding, Bezirkshauptmann von Ried im Innkreis, Bezirkshauptmann von Linz-Land.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 47 Karty (¹) w związku z art. 56 i nast. TFUE należy dokonywać w taki sposób, że z tymi przepisami prawa Unii w takich sprawach, w których wskazane jest przeprowadzenie kontroli spójności, są niezgodne przepisy krajowe (takie jak § 86a ust. 4 VfGG, § 38a ust. 4 VwGG, § 87 ust. 2 VfGG lub § 63 ust. 1 VwGG), które – jako część ogólnego systemu działającego w praktyce w ten sposób, że sądy najwyższe nie dokonują autonomicznej weryfikacji stanu faktycznego i oceny dowodów, a także w odniesieniu do wielu przypadków, zawierających ten sam konkretny problem prawny, tylko w jednym z nich podejmują jednostkową decyzję, wychodząc z założenia, że pozostałe skargi a limine odrzuca – dopuszczają wzgl. nie wykluczają w sposób wiarygodny, iż orzeczenia sądowe (w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC wzgl. art. 47 karty) – szczególnie, jeśli wydano je w kwestii kluczowych unijnych zagadnień, jak np. dostępu do rynku lub otwarcia rynku – w efekcie mogą zostać uchylone w wyniku orzeczeń nadrzędnych instytucji, nie spełniających wymogów art. 6 ust. 1 EKPC wzgl. art. 47 karty, bez uprzedniego wniosku do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?

(¹) Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 23 listopada 2016 r. – Cabinet d'Orthopédie Stainier SPRL/État belge

(Sprawa C-592/16)

(2017/C 038/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Cabinet d'Orthopédie Stainier SPRL

Druga strona postępowania: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodna z zasadami sporządzania bilansu ustanowionymi w czwartej dyrektywie Rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (dyrektywa 78/660/EWG, Dz.U. L 222 z dnia 14 sierpnia 1978 r., s. 11), które to zasady stanowią, że:

- roczne sprawozdanie finansowe winno przedstawiać w sposób prawdziwy i rzetelny stan aktywów i pasywów spółki, jej sytuację finansową oraz wynik finansowy (art. 2 ust. 3 dyrektywy);
- rezerwy na zobowiązania i koszty mają pokrywać straty lub zobowiązania, których charakter jest jasno określony, a których poniesienie według stanu na dzień bilansowy jest prawdopodobne lub pewne, ale nie jest znana ich dokładna kwota lub data wystąpienia (art. 20 ust. 1 dyrektywy);
- wycena musi odbywać się zgodnie z zasadą ostrożnej wyceny, w szczególności:
 - można uwzględniać jedynie zyski zrealizowane do dnia bilansowego;

- należy uwzględnić wszystkie przewidywalne zobowiązania i potencjalne straty powstające w trakcie danego roku obrotowego lub roku poprzedniego, nawet jeżeli takie zobowiązania czy straty pojawiły się między datą bilansu a dniem, na który został on sporządzony (art. 31 ust. 1 lit. c) pkt aa) i bb) dyrektywy);
- należy uwzględnić przychody i koszty dotyczące danego roku obrotowego, niezależnie od daty płatności takiego przychodu lub poniesienia kosztu (art. 31 ust. 1 lit. d) dyrektywy);
- składniki pozycji aktywów i pasywów muszą być wyceniane odrębnie; (art. 31 ust. 1 lit. e) dyrektywy);

jest sytuacja, gdy w celu uwzględnienia ryzyka, które przyjmuje wystawca opcji w wyniku podjętego zobowiązania, spółka będąca wystawcą opcji może zaksięgować cenę zbycia opcji jako przychód w trakcie roku obrachunkowego, w którym rzeczona opcja zostaje zrealizowana, lub po upływie okresu jej obowiązywania, zamiast zaksięgować ją w trakcie roku obrotowego, w którym nastąpiło zbycie opcji i otrzymana została ostatecznie jej cena, a ryzyko obciążające wystawcę opcji wycenić oddzielnie poprzez utworzenie rezerwy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 28 listopada 2016 r. – C & J Clark International Ltd/ Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-612/16)

(2017/C 038/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C & J Clark International Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dotyczące przedawnienia znajdują zastosowanie wobec poboru cła antydumpingowego nałożonego mocą rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1395⁽¹⁾ z dnia 18 sierpnia 2016 r. i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1647⁽²⁾ z dnia 13 września 2016 r. (zwanymi dalej łącznie „zaskarżonymi rozporządzeniami”), a jeśli tak, to na jakiej podstawie prawnej?
- 2) Czy zaskarżone rozporządzenia są nieważne ze względu na brak ważnej podstawy prawnej, i jako takie stanowią naruszenie art. 5 ust. 1 i 2 TUE?
- 3) Czy zaskarżone rozporządzenia są nieważne ze względu na to, że stanowią naruszenie art. 266 TFUE w ten sposób, że brak jest w tych aktach niezbędnych środków w celu wykonania wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. C&J Clark International, C-659/13 i C-34/14?
- 4) Czy zaskarżone rozporządzenia są nieważne ze względu na to, że stanowią naruszenie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036⁽³⁾ czy też zasady pewności prawa (niedziałania prawa wstecz) poprzez nałożenie cła antydumpingowego na przywóz obuwia skózanego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, który miał miejsce w okresie stosowania rozporządzeń Rady (WE) 1472/2006⁽⁴⁾ i (UE) 1294/2009⁽⁵⁾?

- 5) Czy zaskarżone rozporządzenia są nieważne ze względu na to, że stanowią naruszenie art. 21 rozporządzenia (UE) 2016/1036 poprzez ponowne nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia oceny interesu Unii?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1395 z dnia 18 sierpnia 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i wyprodukowanych przez Buckingham Shoe Mfg Co., Ltd., Buildyet Shoes Mfg., DongGuan Elegant Top Shoes Co. Ltd, Dongguan Stella Footwear Co Ltd, Dongguan Taiway Sports Goods Limited, Foshan City Nanhai Qun Rui Footwear Co., Jianle Footwear Industrial, Sihui Kingo Rubber Shoes Factory, Synfort Shoes Co. Ltd., Taicang Koton Shoes Co. Ltd., Wei Hao Shoe Co. Ltd., Wei Hua Shoe Co. Ltd., Win Profile Industries Ltd oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, Dz.U. L 225, s.52
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1647 z dnia 13 września 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Wietnamu i wyprodukowanych przez Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co., Ltd, Lac Ty Co., Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megastar Joint Stock Company), VMC Royal Co Ltd, Freetrend Industrial Ltd. oraz jej spółkę powiązaną Freetrend Industrial A (Vietnam) Co, Ltd., Fulgent Sun Footwear Co., Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co, Ltd, Golden Top Company Co., Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd., Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co., Ltd, oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, Dz.U. L 176, s.21
- ⁽³⁾ Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, Dz.U. 2016 L 176, s. 21
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, Dz.U. 2006 L 275, s. 1
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96, Dz.U. 2009 L 352, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal
(Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 listopada 2016 r. – Rafal Prefeta/Secretary of State for Work and
Pensions**

(Sprawa C-618/16)

(2017/C 038/18)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Rafal Prefeta

Druga strona postępowania: Secretary of State for Work and Pensions

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy załącznik XII do traktatu o przystąpieniu umożliwia państwom członkowskim wyłączenie obywateli polskich z kręgu beneficjentów art. 7 ust. 2 rozporządzenia w sprawie pracowników⁽¹⁾ i art. 7 ust. 3 dyrektywy o obywatelstwie⁽²⁾, jeżeli pracownik, który poniewczasie spełnił krajowy wymóg rejestracji w charakterze pracownika, nie przepracował jako zarejestrowany pracownik nieprzerwanego okresu dwunastu miesięcy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym pracownik będący obywatelem polskim może powoływać się na art. 7 ust. 3 dyrektywy o obywatelstwie, przewidującej zachowanie statusu pracownika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2011 L 141, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2004 L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 29 listopada 2016 r. – Sebastian W. Kreuziger/Land Berlin

(Sprawa C-619/16)

(2017/C 038/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sebastian W. Kreuziger

Druga strona postępowania: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa lub praktyki krajowej, zgodnie z którymi prawo do ekwiwalentu pieniężnego w razie ustania stosunku pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik nie złożył wniosku o przyznanie mu corocznego płatnego urlopu, mimo że miał taką możliwość?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa lub praktyki krajowej, zgodnie z którymi prawo do ekwiwalentu pieniężnego w razie ustania stosunku pracy zakłada, że pracownik nie był w stanie z przyczyn niezależnych od swojej woli skorzystać z prawa do corocznego płatnego urlopu przed ustaniem stosunku pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-620/16)

(2017/C 038/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, L. Havas, J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Republika Federalna Niemiec naruszyła decyzję Rady 2014/699/UE⁽¹⁾ i art. 4 ust. 3 TUE w ten sposób, że na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF zagłosowała wbrew stanowisku określone w tej decyzji i wyraziła publiczny sprzeciw zarówno względem tego stanowiska, jak i względem przewidzianego tam wykonania prawa głosu przez Unię Europejską.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, co następuje:

Międzynarodowa Organizacja Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF), do której należą obok 26 państw członkowskich także Unia Europejska sprawuje administrację Konwencją o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF).

Na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF odbyło się głosowanie nad pewnymi zmianami konwencji i załączników do niej. W odniesieniu do kilku tych punktów Rada określiła w decyzji 2014/699/EU stanowisko Unii.

Na sesji Niemcy w dwóch punktach głosowali przeciwko stanowisku wyrażonemu w tej decyzji, wyraziły publicznie sprzeciw względem tego stanowiska i w jednym przypadku nawet wbrew przewidzianemu w decyzji wykonaniu prawa głosu przez Unię.

To zachowanie jest niezgodne z ww. decyzją 2014/699/EU jak również z art. 4 ust. 3 TUE.

(¹) Decyzja Rady 2014/699/UE z dnia 24 czerwca 2014 r. określająca stanowisko, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii Europejskiej na 25. sesji Komisji Rewizyjnej OTIF w odniesieniu do pewnych zmian w Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) oraz w załącznikach do tej konwencji, Dz.U. L 293, s. 26

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 września 2016 r. w sprawie T-220/13,
Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Scuola
Elementare Maria Montessori Srl**

(Sprawa C-622/16 P)

(2017/C 038/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Scuola Elementare Maria Montessori Srl (przedstawiciele: E. Gambaro, F. Mazzocchi, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku oddalającego skargę wniesioną przez Scuola Elementare Maria Montessori i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/284/UE (¹) w zakresie, w jakim uznaje, że nie jest konieczne nakazanie odzyskania pomocy przyznanej w formie zwolnienia z ICI (podatku komunalnego od nieruchomości), a także w zakresie, w jakim uznaje, że środki dotyczące zwolnienia z IMU (podatku gminnego) nie wchodzą w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE;
- w każdym przypadku, uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym motywów uzasadnienia skargi, które Trybunał uzna za zasadne i zasługujące na uwzględnienie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W ramach zarzutu pierwszego, złożonego z czterech części, Scuola Elementare Maria Montessori podnosi naruszenie i niewłaściwe zastosowanie art. 108 TFUE, art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (²) i obowiązku lojalnej współpracy, o którym mowa w art. 4 ust. 3 TUE, a także błędną wykładnię pojęcia całkowitej niemożliwości, błędną kwalifikację prawną okoliczności faktycznych, przeinaczenie niektórych dowodów i sprzeczność w uzasadnieniu, ponieważ Sąd stwierdził, że Komisja nie popełniła błędu, nie nakazując Republice Włoskiej odzyskania kwot dotyczących zwolnień podatkowych, z których korzystały w ramach systemu ICI podmioty niekomercyjne o szczególnym przeznaczeniu, a które Komisja uznała za niezgodne z prawem i rynkiem wewnętrznym.

- 2) W ramach zarzutu drugiego Scuola Elementare Maria Montessori podnosi naruszenie i błędne zastosowanie art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd stwierdził, że zwolnienie z IMU, który od 2012 r. zastąpił system ICI, nie wchodzi w zakres pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2013/284/UE z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.20829 [C 26/2010, ex NN 43/2010 (ex CP 71/2006)] Program dotyczący zwolnienia z podatku komunalnego od nieruchomości stosowanego do nieruchomości użytkowanych przez podmioty niekomercyjne do określonych celów wdrożonej przez Włochy (Dz.U. 2013, L 166, s. 24).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 25 listopada 2016 r. w sprawie T-220/13, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-623/16 P)

(2017/C 038/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, D. Grespan, F. Tomat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Scuola Elementare Maria Montessori Srl, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uznaje skargę wniesioną w pierwszej instancji za dopuszczalną zgodnie z art. 263 akapit czwarty ostatnia część zdania TFUE;
- uznanie skargi wniesionej w pierwszej instancji za niedopuszczalną zgodnie z art. 263 akapit czwarty części zdania druga i ostatnia TFUE i w konsekwencji odrzucenie jej w całości;
- obciążenie Scuola Elementare Montessori kosztami poniesionymi przez Komisję zarówno w postępowaniu przed Sądem jak i postępowaniu w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W jedynym zarzucie złożonym z trzech części Komisja podnosi błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 263 akapit czwarty ostatnia część zadania TFUE, ponieważ na podstawie tego przepisu Sąd uznał za dopuszczalną skargę wniesioną przez skarżącą w pierwszej instancji. W szczególności Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że zaskarżony akt stanowi akt regulacyjny, który dotyczy skarżącej w pierwszej instancji bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych w stosunku do tej skarżącej.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 września 2016 r. w sprawie T-219/13, Ferracci/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-624/16 P)

(2017/C 038/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, D. Grespan, F. Tomat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Pietro Ferracci, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uznaje skargę wniesioną w pierwszej instancji za dopuszczalną zgodnie z art. 263 akapit czwarty ostatnia część zdania TFUE;
- uznanie skargi wniesionej w pierwszej instancji za niedopuszczalną zgodnie z art. 263 akapit czwarty części zdania druga i ostatnia TFUE i w konsekwencji odrzucenie jej w całości;
- obciążenie P. Ferracciego kosztami poniesionymi przez Komisję zarówno w postępowaniu przed Sądem jak i postępowaniu w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W jedynym zarzucie złożonym z trzech części Komisja podnosi błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 263 akapit czwarty ostatnia część zadania TFUE, ponieważ na podstawie tego przepisu Sąd uznał za dopuszczalną skargę wniesioną przez skarżącego w pierwszej instancji. W szczególności Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że zaskarżony akt stanowi akt regulacyjny, który dotyczy skarżącego w pierwszej instancji bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych w stosunku do tego skarżącego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Etrangers (Belgia) w dniu 12 grudnia 2016 r. – X, X/Państwo belgijskie

(Sprawa C-638/16 PPU)

(2017/C 038/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil du Contentieux des Etrangers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, X.

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „zobowiązania międzynarodowe”, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy⁽¹⁾, dotyczą wszystkich praw gwarantowanych przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności praw zagwarantowanych przez art. 4 i 18, a także obejmują zobowiązania, które ciążą na państwach członkowskich na podstawie Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 33 Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców?
- 2) A. Mając na uwadze odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze, czy art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy należy interpretować w ten sposób, iż z zastrzeżeniem swobodnego uznania w zakresie okoliczności sprawy, państwo członkowskie rozpatrujące wniosek o wydanie wizy o ograniczonej ważności terytorialnej, jest zobowiązane do wydania wnioskowanej wizy, jeżeli istnieje ryzyko naruszenia art. 4 lub art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej albo innego ciążącego na nim zobowiązania międzynarodowego?

B. Czy istnienie powiązań między wnioskodawcą a państwem członkowskim rozpatrującym wniosek o wydanie wizy (na przykład, więzi rodzinnych, rodziny gotowej do jego przyjęcia, poręczycieli, sponsorów, itp.), ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. L 243, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2016 r. w sprawie T-382/15, Greenpeace Energy eG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 grudnia 2016 r. przez Greenpeace Energy eG.

(Sprawa C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Greenpeace Energy eG (przedstawiciele: D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 26 września 2016 r. w sprawie T-382/15, Greenpeace Energy eG ze skutkiem względem wnoszącej odwołanie,
- Zwrócenie sprawy do Sądu celem wydania rozstrzygnięcia,
- Obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego i podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na następujących 5 zarzutach odwołania:

1. Sąd Unii Europejskiej stoi zdecydowanie na stanowisku, że art. 263 ust. 4 akapit trzeci TFUE wymaga, iż akty regulacyjne, które są zaskarżane na podstawie tego przepisu, muszą mieć charakter ogólnie obowiązujący. Takie stanowisko prawne należy ocenić za błędne, w szczególności w świetle brzmienia, lecz również genezy powstania przepisu, m. in. intencji prawodawcy.
2. Sąd Unii Europejskiej wydaje się wychodzić z założenia, że przy wymogu bezpośredniego skutku względem adresata w przypadku aktów prawnych, które nie pociągają za sobą środków wykonawczych, chodzi o dwa odrębne kryteria podlegające oddzielnemu badaniu. W niniejszej sprawie należy temu jednak zaprzeczyć, ponieważ z jednej strony nie ma konieczności dalszych środków wykonawczych w rozumieniu tego przepisu, ani ze strony Zjednoczonego Królestwa, ani Komisji Europejskiej oraz, z drugiej strony, wraz z przyznaniem pomocy wystąpiły na rynku konsekwencje, tj. dla wnoszącej odwołanie były odczuwalne w sposób bezpośredni skutki na gruncie konkurencji.
3. Sąd UE krytykuje przedstawienie w sposób niewystarczający przez skarżącą, że akt dotyczy ją w sposób bezpośredni indywidualny. Pomija przy tym jednak przytoczone informacje wzgl. poddaje je niedostatecznej ocenie.
4. Sąd UE wydaje się reprezentować stanowisko, że spełnienie kryterium indywidualnego skutku na podstawie art. 263 ust. 4 akapit 2 TFUE AEUV w oparciu o orzecznictwo w sprawie Plaumann już wówczas podlega oddaleniu, gdy istnieją inne przedsiębiorstwa, które odczuwają skutki przyznania pomocy na gruncie konkurencji podobnie jak wnosząca odwołanie. W świetle orzecznictwa, w szczególności w sprawie C-309/89, Codorniu wydaje się to jednak błędą pod względem prawnym wykładnią i ponadto nadmiernie restrykcyjną. Dalej, wnosząca odwołanie odsyła do swoich wywodów w skardze odnośnie do stanu faktycznego, które jednak widocznie nie zostały ocenione albo zostały ocenione dostatecznie.
5. Sąd UE wydaje się wychodzić z założenia, że skuteczna ochrona względem decyzji Komisji w sprawie przyznania pomocy może zostać zagwarantowana przez sądy krajowe. Oznaczałoby to, że unijny prawodawca miał wolę pozostawienia sądom państw członkowskich, wraz ze zobowiązaniem państw członkowskich do ustanowienia odpowiednich środków zaskarżania (art. 19 ust. 1 podust. 2 TFUE), kontroli poszczególnych aktów instytucji Unii, takich jak np. aktów Komisji Europejskiej. Tego stanowiska nie można jednak przyjąć zważywszy na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w zakresie aktów Unii i istniejące rodzaje skarg, jak również w szczególności rozkład kompetencji między sądami krajowymi i Komisją Europejską w dziedzinie prawa pomocy państwa, i należy odpowiednio przyjąć, że jest ono niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-659/16)**

(2017/C 038/26)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, E. Paasivirta i Ch. Hermes, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady z dnia 10 października 2016 r., przyjętej w drodze noty „I/A”, dotyczącej ustalenia stanowiska Unii na 35. posiedzenie roczne Komisji do spraw Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki (CCAMLR) (Hobart, Australia, w dniach 17–28 października 2016 r.), w zakresie, w jakim dotyczy utworzenia trzech chronionych stref morskich oraz specjalnych stref przeznaczonych do prowadzenia badań (dokumenty 12523/16 i 12445/16);
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 10 października 2016 r. w zakresie, w jakim Rada nałożyła wymóg, by propozycje dla Komisji do spraw Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki dotyczące utworzenia trzech chronionych stref morskich na Morzu Weddella, Morzu Rossa w Antarktyce Wschodniej oraz systemu specjalnych stref przeznaczonych do prowadzenia badań były złożone i popierane w imieniu Unii i jej państw członkowskich, a nie jedynie w imieniu Unii.

Komisja utrzymuje, że uznając, iż kompetencje w tym zakresie są dzielone, i uznając, że w konsekwencji dokument roboczy powinien zostać przyjęty drogą konsensusu i przedłożony w imieniu Unii i jej państw członkowskich, zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż uniemożliwia w ten sposób Komisji, by przedłożyła ten dokument w imieniu samej Unii, co narusza wyłączną kompetencję Unii w tym zakresie (i prerogatywy Komisji do reprezentowania Unii).

Komisja podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

W pierwszej kolejności Komisja utrzymuje, że poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) TFUE (zarzut pierwszy). Po pierwsze, Komisja uznaje, że Rada nie uwzględniła kontekstu prawnego środka, którego dotyczy zaskarżony akt, zarówno w ramach Konwencji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki, jaki w ramach Unii. Po drugie, Komisja uważa, że Rada nie uwzględniła celu i treści tego środka.

W drugiej kolejności (poślukowo) Komisja utrzymuje, że nawet gdyby środek ten nie miał być uznany za środek zachowania morskich zasobów biologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. d) TFUE, poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada w każdym wypadku naruszyła wyłączną kompetencję Unii, gdyż Unia posiada wyłączną kompetencję zewnętrzną w tej dziedzinie, ponieważ planowany środek może wpływać na zasady Unii lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE (zarzut drugi). Po pierwsze, Komisja uznaje, że Rada nie uwzględniła, iż planowany środek może wpływać na dwa rozporządzenia prawa wtórnego (rozporządzenia (WE) nr 600/2004 i (WE) nr 601/2004) lub zmieniać je. Po drugie, Komisja uważa, że Rada nie uwzględniła wpływu na stanowisko ramowe Unii w czerwcu 2014 lub zmiany tego stanowiska.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Gul Ahmed Textile Mills/Rada

(Sprawa T-199/14 RENV) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu — Interes prawny — Wszczęcie dochodzenia — Wartość normalna konstruowana — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym na spotkaniu wyjaśniającym — Porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej — Zwrot ceł przywozowych — Dostosowanie — Szkoda — Związek przyczynowy — Prawo WTO)

(2017/C 038/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gul Ahmed Textile Mills Ltd (Karaczi, Pakistan) (przedstawiciele: adwokat L. Ruessmann i J. Beck, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu Dz.U. 2004, L 66, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gul Ahmed Textile Mills Ltd zostaje obciążona kosztami Rady Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28.8.2004.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – DEI/Komisja

(Sprawa T-169/08 RENV) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek dostaw węgla brunatnego i hurtowy rynek energii elektrycznej w Grecji — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE — Przyznanie lub utrzymanie praw do eksploatacji publicznych złóż węgla brunatnego na rzecz przedsiębiorstwa publicznego — Określenie rynków właściwych — Istnienie nierównych szans — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Nadużycie władzy — Proporcjonalność)

(2017/C 038/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat P. Anestis)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i K. Boskovits, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, pełnomocnik, wspierany przez adwokata A. Oikonomou)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Elpedison Paragogi Ilektrikis Energeias AE (Elpedison Energeiaki), dawniej Energeiaki Thessalonikis AE (Amarusi, Grecja) i Elliniki Energeia kai Anaptyxi AE (HE & D SA) (Kifisia, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Skouris i E. Trova), a także Mytilinaios AE (Ateny), Protergia AE (Ateny) i Alouminion tis Ellados VEAE, dawniej Alouminion AE (Ateny) (przedstawiciele: adwokat N. Korogiannakis, I. Zarzoura, D. Diakopoulos i E. Chrisafis)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 824 wersja ostateczna z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie przyznania lub utrzymania w mocy przez Republikę Grecką na rzecz DEI praw do wydobywania węgla brunatnego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, Elpedison Paragogi Ilektrikis Energeias AE (Elpedison Energeiaki), Elliniki Energeia kai Anaptyxi AE (HE & D SA), Mytilinaios AE, Protergia AE oraz Alouminion tis Ellados VEAE.
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – DEI/Komisja

(Sprawa T-421/09 RENV) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek dostaw węgla brunatnego i hurtowy rynek energii elektrycznej w Grecji — Decyzja ustanawiająca szczególne środki w celu naprawienia antykonkurencyjnych skutków naruszenia art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE — Artykuł 86 ust. 3 WE — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność — Swoboda umów)

(2017/C 038/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat P. Anestis)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i K. Boskovits, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, pełnomocnik, wspierany przez adwokata A. Oikonomou)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 6244 wersja ostateczna z dnia 4 sierpnia 2009 r. ustanawiającej szczególne środki w celu naprawienia antykonkurencyjnych skutków naruszenia stwierdzonego w decyzji Komisji z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie przyznania lub utrzymania w mocy przez Republikę Grecką na rzecz DEI praw do wydobywania węgla brunatnego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO – Société des produits Nestlé (Kształt tabliczki czekolady)

(Sprawa T-112/13) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt tabliczki czekolady — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 038/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, anciennement Cadbury Holdings Ltd (Uxbridge, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: T. Mitcheson, QC, P. Walsh, J. Blum, S. Dunstan, solicitors, i D. Byrne, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: początkowo adwokaci G. Vos, M. Bakker i J. van den Berg, następnie G. Vos, S. Malynicz, QC, T. Scourfield i T. Reid, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 grudnia 2012 r. (sprawa R 513/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Cadbury Holdings a Société des produits Nestlé.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 grudnia 2012 r. (sprawa R 513/2011-2).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Mondelez UK Holdings & Services Ltd.
- 3) Société des produits Nestlé SA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – TestBioTech i in./Komisja(Sprawa T-177/13) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Produkty zmodyfikowane genetycznie — Genetycznie zmodyfikowana soja MON 87701 x MON 89788 — Oddalenie jako bezzasadnego wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej decyzji w sprawie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2017/C 038/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TestBioTech eV (Monachium, Niemcy), European Network of Scientists for Social and Environmental Responsibility eV (Braunschweig, Niemcy), Sambucus eV (Vahlde, Niemcy) (przedstawiciele: K. Smith, QC i J. Stevenson, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Cattabriga i P. Oliver, następnie C. Cattabriga i L. Flynn oraz w końcu C. Cattabriga, L. Flynn i C. Valero, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo E. Jenkinson i L. Christie, następnie L. Christie, w końcu S. Brandon, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister), Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: D. Detken i S. Gabbi, pełnomocnicy) i Monsanto Europe (Antwerpia, Belgia) oraz Monsanto Company (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Pittie, adwokat)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji z dnia 8 stycznia 2013 r. dotyczącej wewnętrznej procedury odwoławczej w sprawie decyzji wykonawczej Komisji 2012/347/UE z dnia 28 czerwca 2012 r. zezwalającej na wprowadzanie do obrotu, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87701 x MON 89788 (MON-87701-2 x MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. 2012, L 171, s. 13).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TestBioTech eV, European Network of Scientists for Social and Environmental Responsibility eV i Sambucus eV pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) oraz Monsanto Europe i Monsanto Company pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja(Sprawa T-466/14) ⁽¹⁾

[Unia celna — Przywóz produktów z tuńczyka pochodzących z Salwadoru — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o niedokonywanie pokrycia należności celnych przywozowych — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 236 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 — Prawo do dobrej administracji w ramach art. 872a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 — Błąd właściwych władz, którego w racjonalny sposób nie można wykryć]

(2017/C 038/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo A. Rubio González, a następnie V. Ester Casas, abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Arenas, A. Caeiros i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 2363 final z dnia 14 kwietnia 2014 r., w której stwierdza się, że w konkretnym przypadku umorzenie należności celnych przywozowych jest uzasadnione w pewnej kwocie, lecz nie jest ono uzasadnione w innej kwocie (sprawa REM/02/2013), w zakresie, w jakim decyzja ta stwierdza, że umorzenie należności celnych przywozowych w wysokości 14 417 193,41 EUR jest bezzasadne.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-548/14) ⁽¹⁾

[Unia celna — Przywóz produktów z tuńczyka pochodzących z Ekwadoru — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o niedokonywanie pokrycia należności celnych przywozowych — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 236 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 — Zawiadomienie dla importerów publikowane w Dzienniku Urzędowym — Dobra wiara — Wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych — Artykuł 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92]

(2017/C 038/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Rubio González, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Arenas, A. Caeiros, B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE dotyczące stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2014) 3007 final z dnia 15 maja 2014 r., w której stwierdza się, że w konkretnym przypadku umorzenie należności celnych przywozowych jest uzasadnione w pewnej kwocie oraz że nie jest ono uzasadnione w innej kwocie (sprawa REM/03/2013)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji C(2014) 3007 final z dnia 15 maja 2014 r., w której uznano, że w konkretnym przypadku umorzenie należności celnych przywozowych jest uzasadnione w pewnej kwocie oraz że nie jest ono uzasadnione w innej kwocie (sprawa REM/03/2013).
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 15.9.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Infineon Technologies/Komisja**(Sprawa T-758/14) ⁽¹⁾****(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Czipy do kart — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Wymiana wrażliwych informacji handlowych — Prawo do obrony — Naruszenie ze względu na cel — Dowód — Przedawnienie — Jednolite i ciągłe naruszenie — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Wartość sprzedaży)**

(2017/C 038/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Infineon Technologies AG (Neubiberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Brinker, U. Soltész et P. Linsmeier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, A. Dawes, J. Norris-Usher i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające, tytułem głównym, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 6250 final z dnia 3 września 2014 r., dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39574- Czipy do kart) oraz, tytułem subsydiarnym, do obniżenia kwoty grzywiny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga ostaje oddalona.
- 2) Infineon Technologies AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Philips i Philips France/Komisja**(Sprawa T-762/14) ⁽¹⁾****(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Czipy do kart — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Wymiana wrażliwych informacji handlowych — Naruszenie ze względu na cel — Jednolite i ciągłe naruszenie — Zasada dobrej administracji — Obowiązek staranności — Dowód — Komunikat z 2006 r. w sprawie współpracy — Komunikat w sprawie Przedawnienie — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Wartość sprzedaży)**

(2017/C 038/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Philips NV (Eindhoven, Niderlandy), Philips France (Suresnes, France) (przedstawiciele: adwokaci J. de Pree, S. Molin, A. ter Haar i T. M. Snoep,)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, A. Dawes, J. Norris-Usher i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające, tytułem głównym, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 6250 final z dnia 3 września 2014 r., dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39574- Czipy do kart) oraz, tytułem subsydiarnym, do uchylenia lub obniżenia kwoty grzywiny nałożonej na skarżące.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Koninklijke Philips NV i Philips France pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-808/14) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Telewizja cyfrowa — Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie przedsiębiorstwa — Działalność gospodarcza — Korzyść — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Zakłócenie konkurencji — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Obowiązek staranności — Rozsądny termin — Pewność prawa — Równe traktowanie — Proporcjonalność — Pomocniczość — Prawo do informacji]

(2017/C 038/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo A. Rubio González, a następnie A. Gavela Llopis, abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, P. Němečková i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 6846 final z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA. 27408 [(C 24/2010) (ex NN 37/2010, ex CP 19/2009)] przyznanej przez władze Kastylii-La Manchy na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy, zmienionej decyzją C(2015) 7193 final z dnia 20 października 2015 r. korygującą pewne błędy zawarte w decyzji C(2014) 6846 final.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015.

**Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Abertis Telecom Terrestre i Telecom Castilla-La Mancha/
Komisja**

(Sprawy połączone T-37/15 i 38/15) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Telewizja cyfrowa — Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na oddalonych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii – La Manchy — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie przedsiębiorstwa — Działalność gospodarcza — Korzyść — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Zakłócenie konkurencji — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Nowa pomoc)

(2017/C 038/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Abertis Telecom Terrestre, SA (Barcelona, Hiszpania), Telecom Castilla-La Mancha, SA (Toledo, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo, A. Balcells Cartagena i M. Bolsa Ferruz, następnie J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo i M. Bolsa Ferruz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, P. Němečková i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: SES Astra (Betzdorf, Luksemburg) (przedstawiciele: F. González Díaz, F. Salerno i V. Romero Algarra, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2014) 6846 final z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.27408 [(C 24/2010) (ex NN 37/2010, ex CP 19/2009)] przyznanej przez władze Kastylii-La Manchy na rozwinięcie [wdrożenie] naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy, zmienionej decyzją C(2015) 7193 final z dnia 20 października 2015 r. korygującej niektóre pomyłki zawarte w decyzji C(2014) 6846 final.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Abertis Telecom Terrestre, SA i Telecom Castilla-La Mancha, SA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez SES Astra.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Aldi/EUIPO – Miquel Alimentació Grup (Gourmet)

(Sprawa T-212/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Gourmet — Wcześniejsze słowne i graficzne krajowe znaki towarowe GOURMET i Gourmet — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 038/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Fürsen, N. Lützenrath, U. Rademacher i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Eberl i M. Fischer, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Miquel Alimentació Grup, SA (Vilamalla, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci C. Duch Fonoll i R. Niebel)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lutego 2015 r. (sprawa R 0314/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Miquel Alimentació Grup a Aldi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aldi GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 15.6.2015.

Wyrok Sądu z dnia 115 grudnia 2016 r. – Redpur/EUIPO – Redwell Manufaktur (Redpur)

(Sprawa T-227/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Redpur — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy redwell INFRAROT HEIZUNGEN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 038/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Redpur GmbH (Hayingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Schiller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Redwell Manufaktur GmbH (Rotenturm an der Pinka, Austria) (przedstawiciel: adwokat C. Gassauer Fleissner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lutego 2015 r. (sprawa R 678/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Redpur a Redwell Manufaktur.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Redpur GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Keil/EUIPO – NaturaFit Diätetische Lebensmittelproduktion (BasenCitate)

(Sprawa T-330/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy BasenCitate — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 038/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rudolf Keil (Grevenbroich, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Sachs)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Hanne, D. Walicka i A. Schifko, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: NaturaFit Diätetische Lebensmittelproduktions GmbH (Röttenbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Reber)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1541/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między NaturaFit Diätetische Lebensmittelproduktions GmbH a Rudolfem Keilem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rudolf Keil zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2016 r. – Todorowa Androwa /Rada i in.

(Sprawa T-366/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu (2011) — Nieumieszczenie na liście urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans — Oddalenie skargi w pierwszej instancji — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Klauzula 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Równość traktowania — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Obowiązek zbadania przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty — Zarzut niezgodności z prawem — Zasada zgodności między zażaleniem a skargą wniesioną do sądu Unii]

(2017/C 038/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wiara Todorowa Androwa (Rhode-Saint-Genèse, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Veiga, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall, G. Gattinara i A.C. Simon, następnie G. Gattinara i A.C. Simon, pełnomocnicy); oraz Trybunał Obrachunkowy (przedstawiciel: N. Scafarto, pełnomocnik)

Interwenient popierający Radę Unii Europejskiej: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Nessaf i M. Dean, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 29 kwietnia 2015 r., Todorowa Androwa/Rada (F-78/12, EU:F:2015:37).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Wiara Todorowa Androwa pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.*
- 3) *Parlament Europejski pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Aldi/EUIPO – Cantina Tollo (ALDIANO)

(Sprawa T-391/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALDIANO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ALDI — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 22 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]

(2017/C 038/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Cantina Tollo SCA (Tollo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica i F. Fischetti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 maja 2015 r. (sprawa R 1612/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Aldi a Cantina Tollo.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Aldi GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Intesa Sanpaolo/EUIPO (START UP INITIATIVE)(Sprawa T-529/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego START UP INITIATIVE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 038/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Intesa Sanpaolo SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Pozzi i F. Braga)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo P. Bullock, następnie L. Rampini, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 czerwca 2015 r. (sprawa R 2777/2014-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego START UP INITIATIVE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Intesa Sanpaolo SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 9.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. – Novartis/EUIPO (Przedstawienie zakrzywionej linii w kolorze szarym i przedstawienie zakrzywionej linii w kolorze zielonym)(Sprawa T-678/15 I T-679/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenia graficznych unijnych znaków towarowych, z których jeden przedstawia zakrzywioną linię w kolorze szarym, a drugi — zakrzywioną linię w kolorze zielonym — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Prostota oznaczenia — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 038/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Zintler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: H. Kunz i S. Hanne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Dwie skargi na decyzje Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2015 r. (sprawy R 78/2015-5 i R 89/2015-5) dotyczące rejestracji dwóch oznaczeń graficznych, z których jedno przedstawia zakrzywioną linię w kolorze szarym, a drugie – zakrzywioną linię w kolorze zielonym, jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 września 2015 r. (sprawy R 78/2015-5 i R 89/2015-5).

- 2) Odwołania wniesione przez Novartis AG do wspomnianej Izby Odwoławczej zostają uwzględnione.
- 3) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Gallardo Blanco/EUIPO – Expasa Agricultura y Ganadería
(Przedstawienie końskiego wędzidła w kształcie litery „h”)**

(Sprawa T-716/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego stworzonego przez przedstawienie końskiego wędzidła w kształcie litery „h” — Wcześniejsze, hiszpański i unijny, graficzne znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 038/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Juan Gallardo Blanco (Los Barrios, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Expasa Agricultura y Ganadería, SA (Jerez de la Frontera, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Bosch Döffert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 września 2015 r. (sprawa R 1502/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Expasa Agricultura y Ganadería a Juanem Gallardo Blanco.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Juan Gallardo Blanco zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Casanovas Bernad/Komisja

(Sprawa T-826/16)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Personel kontraktowy — Rozwiązanie umowy o pracę na czas nieokreślony — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 038/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Luis Javier Casanovas Bernad (Santo Domingo, Republika Dominikany) (przedstawiciele: S. Orlandi i T. Martin, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 27 września 2016 r. w sprawie rozwiązania umowy o pracę ze skarżącym.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Andreassons Åkeri i in./Komisja**(Sprawa T-746/16)**

(2017/C 038/47)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Andreassons Åkeri i Veddige AB (Veddige, Szwecja), Luke Transport AB (Laholm, Szwecja), Zimit Transportförmedling AB i konkurs (Veddige) (przedstawiciele: A. Broch i C.M. von Quitzow)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (Ares(2016) 4309876) z dnia 10 sierpnia 2016 r. w sprawie zamknięcia EU-Pilot 7504/15/EMPL

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy. Skarżący na mocy umów cywilnoprawnych zatrudnili polskich pracowników pracujących na własny rachunek, mających w Polsce zarejestrowaną działalność gospodarczą, którzy następnie świadczyli usługi na rzecz skarżących. Po wykonaniu usług, które były przedmiotem umowy, pracownicy wrócili do Polski, gdzie mają miejsce zamieszkania w świetle prawa ubezpieczeń społecznych. Następnie, po specjalnej ocenie (podatkowej), szwedzki Skatteverket (urząd podatkowy) zażądał od skarżących odprowadzenia uiszczanych przez szwedzkiego pracodawcę składek na ubezpieczenie społeczne w odniesieniu do polskich pracowników pracujących na własny rachunek i nałożył specjalne kary finansowe na skarżących. Jest to sprzeczne z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 574/72, które obecnie zostało zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 987/2009.
2. Zarzut drugi. Na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 574/72, które obowiązywało w chwili przystąpienia Szwecji do UE, szwedzki rząd wyznaczył Försäkringskassan (fundusz ubezpieczeń społecznych) jako organ właściwy dla Szwecji w zakresie kwestii dotyczących prawa ubezpieczeń społecznych w odniesieniu do wdrażania istotnych w tej sprawie przepisów prawa UE. Jednakże na podstawie szwedzkiego prawa krajowego to Skatteverket zapewnia pobór składek na ubezpieczenie społeczne od pracodawców.
3. Zarzut trzeci. Składki na ubezpieczenie społeczne zostały potrącone dwukrotnie, czemu zapobieżenie mają właśnie na celu rozpatrywane przepisy.
4. Zarzut czwarty. Istnieje wymóg, aby dana osoba musiała być zarejestrowana w szwedzkim Försäkringskassan po to, by składki uiszczane przez szwedzkiego pracodawcę mogły być pobierane w odniesieniu do polskich pracowników pracujących na własny rachunek. Skatteverket nie przeprowadził żadnego badania celem sprawdzenia, czy tak było. Okoliczność, że zgodnie z powyższym, składki na ubezpieczenie społeczne są odliczane bez konieczności ich zdeponowania w odniesieniu do konkretnej osoby, jak to ma miejsce w wielu państwach członkowskich, należy uznać za sprzeczną z prawem Unii.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – Irlandia/Komisja**(Sprawa T-778/16)**

(2017/C 038/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, K. Duggan i A. Joyce, pełnomocnicy, P. Baker, QC, S. Kingston, C. Donnelly, B. Doherty i A. Goodman, barristers, P. Gallagher, D. McDonald oraz M. Collins, SC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 5605 final z dnia 30 sierpnia 2016 r. skierowanej do Irlandii w sprawie pomocy państwa SA.38373 (2014/C) wprowadzonej przez Irlandię na rzecz Apple;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w zakresie prawa irlandzkiego i istotnych okoliczności faktycznych.
 - Komisja błędnie twierdzi w zaskarżonej decyzji, że dwie opinie wydane przez Irish Revenue Commissioners (irlandzki organ podatkowy) w 1991 i 2007 r. prowadzą do „zrzeczenia się” podatku, który Irlandia w przeciwnym razie byłaby uprawniona pobrać od irlandzkich oddziałów Apple Sales International (ASI) oraz Apple Operations Europe (AOE). Opinie te nie zawierają odstępstwa od irlandzkiego prawa. Przepisy podatkowe znajdujące zasadniczo zastosowanie do irlandzkich oddziałów spółek niebędących rezydentami zawarte są w sekcji 25 Taxes Consolidation Act 1997 (ordynacji podatkowej z 1997 r.). Opinie wyłącznie stosują tę sekcję 25, w oparciu o którą, zgodnie z zasadą terytorialności opodatkowaniu podlegają wyłącznie zyski, które można przypisać oddziałowi, a nie nieirlandzkie zyski spółki. Decyzja błędnie definiuje również działalność oraz zakres odpowiedzialności irlandzkich oddziałów ASI i AOE. Oddziały te wypełniają bieżące zadania, podczas gdy wszystkie istotne decyzje w ramach ASI i AOE są podejmowane w Stanach Zjednoczonych, tak że zyski będące wynikiem tych decyzji nie mogą być w zasadny sposób przypisane irlandzkim oddziałom ASI i AOE. Przypisanie przez Komisję licencji w zakresie własności intelektualnej irlandzkim oddziałom AOE i ASI jest niezgodne z prawem irlandzkim oraz z zasadami, które Komisja twierdzi, że stosuje, podobnie jak niezgodna z nimi jest odmowa ze strony Komisji uwzględnienia działalności Apple Inc.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w zakresie pomocy państwa.
 - Twierdzenie Komisji, że ASI i AOE przyznana została „korzyść” jest błędne. Opinie nie stanowią odstępstwa od „normalnego” opodatkowania, gdyż ASI i AOE nie zapłaciły mniej podatków niż podatek należny zgodnie z sekcją 25. Komisja również błędnie twierdzi, że opinie miały wybiórczy charakter. Komisja w swych ramach odniesienia błędnie pomija rozróżnienie między spółkami będącymi rezydentami a spółkami niebędącymi rezydentami. Komisja usiłuje przeformułować irlandzkie przepisy dotyczące podatków od osób prawnych w ten sposób, że w opiniach Revenue Commissioners organ ten powinien był zastosować komisyjną wersję zasady ceny rynkowej. Zasada ta nie jest częścią prawa Unii ani odpowiednich irlandzkich przepisów dotyczących przypisania zysków oddziałowi spółki, a twierdzenie Komisji narusza suwerenność państwa członkowskiego w dziedzinie podatków bezpośrednich.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zastosowanie przez Komisję zasady ceny rynkowej jest nieprawidłowe i oczywiście błędne.
 - Nawet gdyby zasada ceny rynkowej była istotna z prawnego punktu widzenia (z czym Irlandia się nie zgadza), to Komisja nie zastosowała tej zasady w prawidłowy sposób oraz nie zbadała ogólnej sytuacji grupy Apple.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym posiłkowy tok rozumowania Komisji jest błędny.
 - Komisja błędnie odrzuciła dowód w postaci opinii biegłych przedstawiony przez Irlandię, zgodnie z którą nawet gdyby należało zastosować zasadę ceny rynkowej (z czym Irlandia się nie zgadza), podatkowe traktowanie ASI i AOE było zgodne z tą zasadą.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym alternatywny tok rozumowania Komisji jest błędny.
 - Komisja błędnie twierdzi, że zasada ceny rynkowej jest inherentna dla prawa irlandzkiego, że sekcja 25 została nieprawidłowo zastosowana oraz że sekcja 25 przyznaje niedopuszczalną swobodę uznania. Sekcja 25 nie przyznaje takiej swobody uznania Revenue Commissioners.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne.
 - Komisja na żadnym etapie dochodzenia nie wyjaśniła w jasny sposób swojego stanowiska w zakresie pomocy państwa, a decyzja zawiera ustalenia co do okoliczności faktycznych, co do których Irlandia nigdy nie miała okazji ustosunkować się. Komisja naruszyła obowiązek dobrej administracji, nie działając w sposób bezstronny ani zgodnie z ciężącym na niej obowiązkiem staranności.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.
 - Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań powołując się na rzekome zasady prawa Unii, nigdy wcześniej niezdefiniowane. Są to nowe zasady, a ich zakres i skutki są całkowicie niepewne. Komisja powołuje się na dokumenty OECD z 2010 r., lecz (nawet gdyby były wiążące) dokumenty te nie były możliwe do przewidzenia w 1991 i 2007 r.
8. Zarzut ósmy, dotyczący braku właściwości Komisji w zakresie przyjęcia decyzji i zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 i 5 TEU oraz zasadę autonomii podatkowej państw członkowskich.
 - Komisja nie jest właściwa, zgodnie z zasadami dotyczącymi pomocy państwa, aby jednostronnie zastąpić pogląd państwa członkowskiego na temat geograficznego zakresu i geograficznych granic kompetencji podatkowej państw członkowskich własnym poglądem. Celem zasad w zakresie pomocy państwa jest stawianie czoła działaniom państw prowadzącym do przyznania wybiórczej korzyści. Zasady te nie mogą z uwagi na ich charakter rozwiązać problemu różnic między systemami podatkowymi na poziomie ogólnym.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja w oczywisty sposób naruszyła art. 296 TFEU oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Komisja w oczywisty sposób naruszyła ciężący na niej obowiązek przedstawienia jasnego i jednoznacznego uzasadnienia decyzji, poprzez jednoczesne powołanie się na wyraźnie różniące się stany faktyczne, zaprzeczając sobie w kwestii źródła zasady, którą miałyby naruszyć Irlandia oraz sugerując, że Irlandia przyznała pomoc w związku z zyskami podlegającymi opodatkowaniu w ramach innych jurysdykcji.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – QC/Rada Europejska

(Sprawa T-834/16)

(2017/C 038/49)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: QC (Lesbos, Grecja) (przedstawiciel: C. Ladis, adwokat)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności „Oświadczenia UE-Turcja” z dnia 18 marca 2016 r., opublikowanego tego samego dnia w komunikacie prasowym nr 144/16;

- stwierdzenie nieważności wszystkich skutków wywartych przez to oświadczenie;
- rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym;
- zarządzenie natychmiastowego zawieszenia wykonania porozumienia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na argumentach, że porozumienie narusza istotne wymogi proceduralne i prawo materialne oraz jest obciążone nadużyciem władzy.
2. Zarzut drugi oparty na stosownych i wiarygodnych raportach Amnesty International, które potwierdzają wspomniane powyżej naruszenia, a także kryzys humanitarny spowodowany porozumieniem.
 - Stosowanie porozumienia, które strona skarżąca uznaje za prawdziwą umowę międzynarodową, spowodowało systematyczne niestosowanie reguł dotyczących azylu oraz bezpośrednie naruszenie konwencji z Genewy.
3. Zarzut trzeci oparty na nocy informacyjnej posłów europejskich Konfederacyjnej Grupy Zjednoczonej Lewicy Europejskiej.
 - Porozumienie stanowi „poważne i stałe naruszenie” wartości Unii.
4. Zarzut czwarty oparty na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
 - Skarga zawiera także twierdzenie, udowodnione na szczeblu międzynarodowym, że Turcja nie jest „krajem bezpiecznym” zważywszy na stosowanie tortur i liczne przypadki skazania z tytułu naruszenia praw człowieka.
5. Zarzut piąty oparty na TFUE.
6. W skardze została skrytykowana okoliczność, że oświadczenie, błędnie oznaczone takim mianem, zawiera wyraźne naruszenie części piątej tytułu V TFUE dotyczącej umów międzynarodowych.
7. Zarzut szósty oparty na Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Porozumienie narusza ponadto prawo międzynarodowe praw człowieka, w tym postanowienia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dotyczące zarówno samej godności ludzkiej, jak i wyraźnego zakazu „wydań zbiorowych”. W szczególności w skardze podkreślono nieświadome naruszenie lub umyślne niestosowanie wyraźnie wymienionych dyrektyw, które wymagają od Unii stosownej reakcji wobec „masowego napływu” osób na jej granicach, zwłaszcza gdy osoby te są w delikatnej sytuacji, a także dyrektyw, które regulują procedurę przyznawania ochrony międzynarodowej i prawa azylu.
8. Zarzut siódmy oparty na dokumentach organizacji zawodowych oraz innych wiarygodnych organizacji.
 - W skardze wskazano ponadto, że w drodze spornego porozumienia Unia Europejska spowodowała zarówno w Grecji, jak i w Turcji ogromny napływ osób, które żyją w żałosnych warunkach i w braku wszelkich praw, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że mogą być już one ofiarami złego traktowania ze strony sił porządkowych.
 - Wreszcie skarga opiera się na stwierdzeniu, że w obliczu katastrofalnej sytuacji ludzkiej i społecznej Unia Europejska naruszyła w oczywisty sposób ciężące na niej obowiązki wynikające z prawa Unii i prawa międzynarodowego.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Królestwo Szwecji/Komisja Europejska

(Sprawa T-837/16)

(2017/C 038/50)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i F. Bergius, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 z dnia 7 września 2016 r. udzielającej zezwolenia na korzystanie z żółtego sulfochromianu ołowiu oraz czerwonego chromianu molibdenianu siarczanu ołowiu na mocy Rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (zaskarżona decyzja), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja przekroczyła swoje uprawnienia wykonawcze na podstawie art. 291 ust. 2 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.
 - Komisja przekroczyła swoje uprawnienia wykonawcze w związku z pominięciem art. 55 i 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz z udzieleniem zezwolenia przy braku spełnienia warunków określonych w rozporządzeniu do udzielenia takiego zezwolenia i w sprzeczności z celem rozporządzenia.
 - Komisja naruszyła art. 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 poprzez udzielenie zezwolenia bez przeprowadzania własnej oceny warunków do udzielenia tego zezwolenia zgodnie z tym przepisem i bez wystarczająco dogłębnego badania, czy warunki udzielania zezwolenia na mocy tego przepisu są spełnione.
 - Ponadto Komisja naruszyła art. 55 rozporządzenia nr 1907/2006 poprzez udzielenie zezwolenia wbrew celowi systemu zezwoleń, między innymi, polegającego na zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i stopniowego zastępowania substancji wzbudzających szczególne obawy odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technikami, gdy jest to ekonomicznie i technicznie wykonalne.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny oraz niewłaściwego zastosowania przepisów prawa.
 - Te same fakty, jak te, które przedstawiono w odniesieniu do zarzutu pierwszego są również podnoszone w odniesieniu do zarzutu drugiego. Naruszenie przez Komisję art. 55 i 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006, jak opisano powyżej, oznacza tym samym, że w zaskarżonej decyzji Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny i niewłaściwego zastosowania prawa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę ostrożności oraz obowiązek przedstawienia uzasadnienia.
 - Komisja naruszyła zasadę ostrożności poprzez udzielenie zezwolenia bez przeprowadzania własnej oceny warunków do jego udzielenia na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 i bez wystarczająco dogłębnego badania, czy warunki udzielenia zezwolenia na mocy tego przepisu są spełnione.
 - W każdym razie Komisja naruszyła obowiązek przedstawienia uzasadnienia, który wynika z art. 296 TFUE, art. 130 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz z zasady dobrej administracji, ponieważ nie jest możliwe, aby wyczytać ze spornej decyzji, w jaki sposób Komisja oceniła, czy warunki udzielenia zezwolenia, zgodnie z art. 60 ust. 4 rozporządzenia zostały spełnione.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – BP/FRA

(Sprawa T-838/16)

(2017/C 038/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BP (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat E. Lazar)

Strona pozwana: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej naprawienia szkody materialnej i krzywdy wyrządzonych skarżącej w następstwie używania niezgodnie z przeznaczeniem oraz utraty danych osobowych, a także szeregu innych nieprawidłowości, które wystąpiły w toku przetwarzania przez stronę pozwaną wniosków skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów złożonych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz jej wniosków o udzielenie informacji złożonych na podstawie art. 13 rozporządzenia (WE) nr 45/2001;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienia szkody materialnej i krzywdy wyrządzonych skarżącej w następstwie naruszenia szeregu reguł mających na celu przyznanie uprawnień jednostkom;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienia szkody materialnej i krzywdy wyrządzonych skarżącej w następstwie nieprawidłowych działań strony pozwanej w ramach wykonywania wyroku wydanego w sprawie T-658/13 P;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienia krzywdy wyrządzonej skarżącej;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty odszkodowania;
- nakazanie stronie pozwanej zwrotu kosztów doradztwa prawnego poniesionych przez skarżącą w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę w odniesieniu do ostatecznie zasądzonej kwoty;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, nawet w wypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia reguł mających na celu przyznanie uprawnień jednostkom, w tym między innymi naruszenia zasad ochrony danych osobowych wskazanych w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w związku z art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia i z przepisami wykonawczymi do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, naruszenia art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), naruszenia zasad ochrony danych osobowych wskazanych w szeregu przepisów rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i w przepisach wykonawczych do tego rozporządzenia, a także naruszenia obowiązku staranności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku poufności, co skutkowało utratą danych osobowych skarżącej na rzecz osób trzecich oraz przekazaniem ich do prasy, a także nadużycia władzy oraz poważnego i oczywistego braku racjonalnej staranności przy przetwarzaniu danych osobowych strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Repower/EUIPO – repowermap (REPOWER)

(Sprawa T-842/16)

(2017/C 038/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Repower AG (Brusio, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunz-Hallstein i H. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: repowermap.org (Berno, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego „REPOWER” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 020 351

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2016 r. w sprawie R 2311/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – dm-drogerie markt/EUIPO – Digital Print Group
O. Schimek (Foto Paradies)**

(Sprawa T-843/16)

(2017/C 038/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Strack i O. Bludovsky)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Digital Print Group O. Schimek GmbH (Norymberga, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Foto Paradies” – unijny znak towarowy nr 10 707 933

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 września 2016 r. w sprawie R 1194/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

**Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – Alpirsbacher Klosterbräu Glauner/EUIPO
(Klosterstoff)**

(Sprawa T-844/16)

(2017/C 038/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG (Alpirsbach, Niemcy) (przedstawiciele: W. Göpfert, Rechtsanwalt, i S. Hofmann, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Klosterstoff” – zgłoszenie nr 13 945 944

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2016 r. w sprawie R 2064/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2016 r. – Deichmann/EUIPO – Vans (V)

(Sprawa T-848/16)

(2017/C 038/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deichmann SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vans, Inc. (Cypress, Kalifornia, Stany Zjednoczone Ameryki)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Vans, Inc.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie „V”) – zgłoszenie nr 10 345 403

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 września 2016 r. w sprawie R 2129/2015-4.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 151 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 2868/95;
- Naruszenie zasady 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii), zasady 19 ust. 3 i zasady 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95;
- Naruszenie zasad pewności prawa, dobrej administracji, równego traktowania i zakazu działania prawa wstecz.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2016 r. – PGNiG Supply & Trading przeciwko Komisji**(Sprawa T-849/16)**

(2017/C 038/56)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (München, Niemcy) (przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 października 2016 r. dotyczącej zmiany warunków wyłączenia obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego do gazociągu OPAL;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 14 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych i niewłaściwej oceny aktu inicjującego postępowania w sprawie modyfikacji dotychczasowego wyłączenia gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego, przyznanego w 2009 r. na mocy decyzji Niemieckiej Federalnej Agencji ds. Sieci.
2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji do podjęcia decyzji modyfikującej wyłączenie gazociągu OPAL spod obowiązku stosowania niektórych wymogów prawa unijnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 17 Dyrektywy 2009/73/WE.
 - Zgodnie z art. 36 ust. 1 Dyrektywy 2009/73/WE wyłączenie może być przyznane jedynie w stosunku do połączenia wzajemnego, instalacji LNG oraz instalacji magazynowej. „Połączeniem wzajemnym” jest natomiast linia przesyłowa przekraczająca granicę między państwami członkowskimi wyłącznie w celu połączenia krajowych systemów przesyłowych tych państw członkowskich.
 - Gazociąg OPAL nie stanowi „połączenia wzajemnego”, ponieważ łączący się z nim gazociąg Gazela biegnący przez terytorium Czech stanowi gazociąg tranzytowy, transportujący gaz odbierany z OPAL z powrotem do Niemiec.

4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 2 pkt 33 Dyrektywy 2009/73/WE.
 - Warunkiem przyznania wyłączenia regulacyjnego dla nowej istotnej infrastruktury gazowej jest to, by poziom ryzyka związanego z inwestycją w tę infrastrukturę był taki, że dana inwestycja nie miałaby miejsca bez udzielenia wyłączenia regulacyjnego.
 - Inwestycja mająca za przedmiot budowę gazociągu OPAL została finalnie zrealizowana i ukończona w dniu 13 lipca 2011 r., więc nie można już mówić o dalszym istnieniu jakichkolwiek takich ryzyk.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a i e Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL nie wpłynie negatywnie na konkurencję na rynku gazu.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnej interpretacji przesłanek kwalifikujących infrastrukturę gazową do wyłączenia z art. 36 ust. 1 lit. a Dyrektywy 2009/73/WE i w konsekwencji przyjęcie, że modyfikacja wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu OPAL zwiększy bezpieczeństwo dostaw gazu na rynek wewnętrzny.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieuwzględnienia konieczności respektowania treści art. 102 TFUE przez Niemiecką Federalną Agencję ds. Sieci w związku z podejmowaniem decyzji o wyłączeniu na mocy art. 36 Dyrektywy 2009/73/WE.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący uprzywilejowanego traktowania infrastruktury będącej przedmiotem zwolnienia, której status jest niezgodny z prawem UE.
11. Zarzuty jedenasty i dwunasty dotyczące naruszenia odpowiednio art. 274 i art. 254 Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony.
12. Zarzut trzynasty dotyczący naruszenia art. 7 TFUE przez przyjęcie decyzji, która pozostaje w sprzeczności z innymi politykami Unii Europejskiej.
13. Zarzut czternasty, na podstawie art. 277 TFUE, dotyczący nieważności art. 2 pkt. 33 w związku z art. 36 ust. 1 Dyrektywy 2009/73/WE przez arbitralne wprowadzenie dyskryminacyjnego podziału na infrastrukturę mogąca podlegać wyłączeniu regulacyjnemu oraz pozostałą infrastrukturę niekwalifikującą się do takiego wyłączenia.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QE/Eurojust

(Sprawa T-850/16)

(2017/C 038/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QE (Gouvy, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i S. Cherif)

Strona pozwana: Eurojust

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie, przed wydaniem orzeczenia, przedłożenia protokołu z posiedzenia z dnia 17 marca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji z dnia 22 kwietnia 2016 r. i z dnia 18 maja 2016 r.;
- nakazanie Eurojustowi naprawienia szkody poniesionej przez QE oszacowanej, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia w toku postępowania, na 20 000 EUR (dwadzieścia tysięcy euro), wraz z odsetkami od momentu wniesienia zażalenia z dnia 8 lipca 2016 r., obliczonymi na podstawie stopy procentowej stosowanej w odnośnym okresie przez Europejski Bank Centralny do podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe;
- obciążenie Eurojustu całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej, naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, a także naruszenia zasady proporcjonalności, którymi to naruszeniami obarczona jest decyzja z dnia 22 kwietnia 2016 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 23 § 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasady proporcjonalności i obowiązku staranności, którymi to naruszeniami obarczona jest decyzja z dnia 18 maja 2016 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy i konfliktu interesów, którymi obarczone są obydwie zaskarżone decyzje.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Barata/Parlament

(Sprawa T-854/16)

(2017/C 038/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joao Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciele: G. Pandey, D. Rovetta, adwokaci, J. Grayston, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym, w stosownych przypadkach, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności zbiorowo zaskarżonej decyzji, a mianowicie decyzji dyrekcji ds. Rozwoju Zasobów Ludzkich z dnia 29 stycznia 2016 r, aby nie umieszczać nazwiska skarżącego na liście wybranych kandydatów oraz decyzji z dnia 25 sierpnia 2016 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności wewnętrznego ogłoszenia o konkursie 2015/023, rozpowszechnionego wśród pracowników w dniu 18 września 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności w całości projektu listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w wyżej wymienionym programie szkoleniowym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia regulaminu pracowniczego, istotnych wymogów proceduralnych, a także naruszenia traktatów UE oraz ogólnych zasad prawa Unii.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady skutecznej ochrony sądowej, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zarzutu niezgodności z prawem i niemożności stosowania na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z niezgodnością z prawem i niemożnością stosowania art. 90 regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku starannej i dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i dyskryminacji.
5. Piąty zarzut dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżącego oraz zasady równości.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Erdinger Weißbräu Werner Brombach/EUIPO (Kształt wysokiej szklanki)

(Sprawa T-857/16)

(2017/C 038/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erdinger Weißbräu Werner Brombach GmbH & Co. KG (Erding, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Hayn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską trójwymiarowego znaku towarowego „Kształt wysokiej szklanki” – zgłoszenie nr 1 242 704

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 września 2016 r. w sprawie R 659/2016-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Damm/EUIPO – Schlossbrauerei Au Hallertau Willibald Beck Freiherr von Peccoz (EISKELLER)

(Sprawa T-859/16)

(2017/C 038/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sociedad Anónima Damm (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: P. González-Bueno Catalán de Ocón, avocat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Schlossbrauerei Au-Hallertau Willibald Beck Freiherr von Peccoz GmbH & Co. KG (Au i.d. Hallertau, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Schlossbrauerei Au-Hallertau Willibald Beck Freiherr von Peccoz GmbH & Co. KG

Sporny znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „EISKELLER” – zgłoszenie nr 12 204 426

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2016 r. w sprawie R 2428/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Schlossbrauerei Au-Hallertau Willibald Beck Freiherr von Peccoz GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2016 r. – Wirecard/EUIPO (mycard2go)

(Sprawa T-860/16)

(2017/C 038/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wirecard AG (Aschheim, Niemcy) (pełnomocnik: adwokat A. Bayer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „mycard2go” – zgłoszenie nr 14 303 465

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2016 r. w sprawie R 281/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy EUIPO w celu kontynuowania postępowania rejestracyjnego w odniesieniu do unijnego znaku towarowego 014303465;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w toku postępowania odwoławczego przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – C & J Clark International/Komisja**(Sprawa T-861/16)**

(2017/C 038/62)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: C & J Clark International Ltd (Somerset, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokaci A. Willems i S. De Knop)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) z dnia 13 września 2016 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Wietnamu i wyprodukowanych przez Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co., Ltd, Lac Ty Co., Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megastar Joint Stock Company), VMC Royal Co Ltd, Freetrend Industrial Ltd. oraz jej spółkę powiązaną Freetrend Industrial A (Vietnam) Co, Ltd., Fulgent Sun Footwear Co., Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co, Ltd, Golden Top Company Co., Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd., Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co., Ltd, oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. L 245, s. 16);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja, działając bez ważnej podstawy prawnej, naruszyła zasadę przyznania kompetencji ustanowioną w art. 5 ust. 1 i 2 TUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym nie podejmując koniecznych środków w celu zapewnienia wykonania wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. C & J Clark International, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, Komisja naruszyła art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe na przywóz obuwia „dokonany w okresie stosowania [rozporządzeń, w odniesieniu do których została stwierdzona nieważność]”, Komisja naruszyła art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe bez przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii, Komisja naruszyła art. 21 rozporządzenia podstawowego, przy czym w każdym razie uznanie, że nałożenie cła antydumpingowego pozostawało w interesie Unii, stanowiłoby oczywisty błąd w ocenie.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym przyjmując akt wykraczający poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonego w nim celu, Komisja naruszyła art. 5 ust. 1 i 4 TUE.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – fritz-kulturgüter/EUIPO – Sumol + Compal Marcas (fritz-wasser)

(Sprawa T-862/16)

(2017/C 038/63)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: fritz-kulturgüter GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Schindler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sumol + Compal Marcas, SA (Oeiras Carnaxide, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „fritz-wasser” – zgłoszenie nr 12 314 753

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 października 2016 r. w sprawie R 1510/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, by odwołanie zostało w całości oddalone;
- dopuszczenie zgłoszenia nr 012 314 753 do rejestracji.
- obciążenie wnoszącego sprzeciw kosztami postępowania odwoławczego; obciążenie EUIPO dalszymi kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-863/16)

(2017/C 038/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji kwestorów Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r., ze względu na to, że utrzymuje ona w mocy jedynie decyzję o odzyskaniu od Jean-Marie Le Pena kwoty 320 026,23 EUR;
- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2016-195 z dnia 4 lutego 2016 r.;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zapłaty na rzecz Jean-Marie Le Pena kwoty 50 000,00 EUR z tytułu zwrotu podlegających zwrotowi wydatków.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybień wpływających na formalną legalność zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą kompetencja w zakresie decyzji finansowych, które dotyczą partii politycznych i tym samym posłów, należy do Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie do sekretarza generalnego lub do kwestorów.
 - Część druga, zgodnie z którą Prezydium Parlamentu Europejskiego nie może zmieniać charakteru i zakresu swoich kompetencji. Sekretarz generalny nie dysponuje bowiem należytyym upoważnieniem udzielonym przez przewodniczącego Prezydium Parlamentu Europejskiego, na którego podstawie mógłby on przyjąć i doręczyć decyzję z dnia 29 stycznia 2016 r., w której chodzi o kwestie finansowe dotyczące posła. Kwestorzy nie mogą również posiadać kompetencji do przyjęcia decyzji z dnia 4 października 2016 r., kiedy mają rozstrzygać w przedmiocie „decyzji” przyjętej przez równie niekompetentny organ administracyjny, a mianowicie sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego.
 - Część trzecia dotycząca braku uzasadnienia decyzji kwestorów Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybień wpływających na materialną legalność zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na osiem części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą celem decyzji kwestorów nie jest ustalenie nienależnego domniemania charakteru wypłaconych kwot. W związku z tym decyzja ta nie jest pełna, ze względu na to, że dotyczy jedynie zwrotu tych kwot. Nie istnieje ponadto na tym etapie decyzja odnosząca się do ustalenia, że kwoty wypłacone stronie skarżącej były rzeczywiście nienależne, a zatem akt sekretarza generalnego powinien zostać cofnięty, tak jak i decyzja nakazująca zwrot spornych kwot.
 - Część druga, zgodnie z którą zaskarżone akty są obciążone oczywistym błędem w ocenie.
 - Część trzecia dotycząca naruszenia zasady proporcjonalności.
 - Część czwarta dotycząca ciężaru dowodu, w zakresie w jakim do strony skarżącej nie należy wykazanie, że dany asystent faktycznie pracował dla niej i że prace które on wykonywał były konieczne i bezpośrednio związane z mandatem parlamentarnym strony skarżącej.
 - Część piąta, zgodnie z którą zaskarżone akty naruszają prawa polityczne asystentów krajowych.
 - Część szósta, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie władzy i nadużycie proceduralne.

- Część siódma, zgodnie z którą zaskarżone akty mają dyskryminacyjny charakter. Jedynym zamiarem zaskarżonych decyzji jest ponadto wyrządzenie szkody działalności politycznej strony skarżącej.
- Część ósma dotycząca naruszenia niezależności strony skarżącej jako posła do Parlamentu Europejskiego.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Wenger/EUIPO – Swissgear (SWISSGEAR)

(Sprawa T-869/16)

(2017/C 038/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wenger SA (Delémont, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K. Ikas i A. Sulovsky)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Swissgear Sàrl (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „SWISSGEAR” – unijny znak towarowy nr 7 197 783

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 września 2016 r. w sprawie R 2098/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – Groupe Canal +/Komisja

(Sprawa T-873/16)

(2017/C 038/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Canal + (Issy-les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: P. Wilhelm, P. Gassenbach i O. de Juvigny, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego,
 - stwierdzenie nieważności decyzji nr AT.40023 z dnia 26 lipca 2016 r. (art. 264 TFUE);
- posiłkowo,
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nr^oAT.40023 z dnia 26 lipca 2016 r. w odniesieniu do rynku francuskiego oraz do istniejących bądź przyszłych umów GROUPE CANAL +;
 - wydanie wszelkich postanowień, które Sąd uzna za odpowiednie;
 - obciążenie Komisji w całości kosztami poniesionymi przez spółkę GROUPE CANAL +.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie, gdy potraktowała ona umowę zawartą między GROUPE CANAL + oraz Pictures International Limited (zwanym dalej „Paramount”) jako sprzeczną, ze względu na jej przedmiot, z art. 101 ust. 1 TFUE i gdy uznała, że zobowiązania zaproponowane przez Paramount pozostawały bez wpływu na różnorodność kulturową oraz ogólniej rzecz ujmując na finansowanie i wykorzystanie filmów w EOG. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza dotyczy zgodności zakazanych postanowień z prawem kartelowym. Po pierwsze zaskarżona decyzja została wydana jedynie w oparciu o rozszerzające i naruszające prawo rozumienie pojęcia celu antykonkurencyjnego, co sprawiło, że Komisja Europejska nie dokonała analizy skutków klauzul terytorialnych albo przynajmniej nie wykazała tych skutków. Po drugie ocena rzekomo antykonkurencyjnego charakteru klauzul terytorialnych wynika wyłącznie z błędnego rozumienia tego, jak funkcjonuje rynek płatnej telewizji. Po trzecie klauzule wyłączności terytorialnej, które Komisja uznaje za antykonkurencyjne, są właśnie konieczne dla zapewnienia na rynku płatnej telewizji skutecznej konkurencji opartej na jakości.
 - Część druga dotyczy naruszenia różnorodności kulturowej, finansowania i wykorzystania filmów w wyniku zaskarżonej decyzji. Po pierwsze zaskarżona decyzja skutkuje ograniczeniem finansowania oferty audiowizualnej w oryginalnej wersji francuskiej, przez co zakłóca konkurencję na rynku płatnej telewizji. Po drugie poprzez ograniczenie finansowania oferty audiowizualnej zaskarżona decyzja skutkuje ograniczeniem jakości i różnorodności oferty proponowanej odbiorcy.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego przekroczenia przez Komisję przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, gdy instytucja ta zaakceptowała zobowiązania mogące stanowić odpowiedź na obawy dotyczące naruszenia zasad konkurencji, o których nie wspomniała ona we wstępnej ocenie. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą zaskarżona decyzja ma zastosowanie do zobowiązań obejmujących wszystkie umowy zawarte z nadawcami telewizyjnymi z EOG, natomiast wstępna ocena obejmowała jedynie umowy dotyczące praw wyłącznych w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii.
 - Część druga, zgodnie z którą sposób, w jaki zobowiązania zostały sformułowane, prowadzi do wyłączenia ich stosowania do Zjednoczonego Królestwa po wystąpieniu tego państwa z Unii Europejskiej, mimo, iż zobowiązania te nadal będą miały zastosowanie na innych rynkach, których nie dotyczy pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i które nie zostały zbadane przez Komisję.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia przez Komisję zasady proporcjonalności. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - Po pierwsze zobowiązania, które stały się wiążące na mocy zaskarżonej decyzji nie są odpowiednie do podniesionych wcześniej przez Komisję obaw dotyczących naruszenia zasad konkurencji.
 - Po drugie zobowiązania, które stały się wiążące na mocy zaskarżonej decyzji naruszają interesy osób trzecich, w związku z czym środki te nie są proporcjonalne, co uzasadnia ich unieważnienie.

- Po trzecie Sąd powinien uznać, że konieczne jest, aby Komisja czuwała nad proporcjonalnością zobowiązań wobec zainteresowanych osób trzecich.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, którego dopuściła się Komisja, gdyż zobowiązania, które stały się za jej sprawą wiążące, ingerują w toczący się przed Parlamentem Europejskim proces legislacyjny; Parlament Europejski wyraził zastrzeżenia i obawy dotyczące zniesienia terytorialności licencji w sektorze audiowizualnym oraz wpływu owego zniesienia na finansowanie kina, koncentrację w sektorze oraz różnorodność kulturową. Komisja w ogóle nie uwzględniła tego stanowiska i uprzedziła w drodze negocjacji z jednym przedsiębiorstwem nieeuropejskim, mianowicie Paramount, wynik istotnych debat legislacyjnych. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza, zgodnie z którą zaskarżona decyzja realizuje cel leżący w kompetencjach i w zamierzeniach prawodawcy, a nie Komisji, która przejmuje tym samym rolę prawodawcy europejskiego.
- Część druga, zgodnie z którą wskazany przez GROUPE CANAL + łańcuch poszlak może stanowić wstępny dowód wystarczający, aby zrodzić poważną wątpliwość co do odpowiedzialności Komisji na gruncie zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Karelia/EUIPO (KARELIA)

(Sprawa T-878/16)

(2017/C 038/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ino Karelia (Kalamata, Grecja) (przedstawiciel: adwokat M. Karpathakis)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „KARELIA” – zgłoszenie nr 964 502

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 września 2016 r. w sprawie R 1562/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i b) rozporządzenia nr 207/2009;

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2016 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-883/16)

(2017/C 038/68)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 października 2016 r. w sprawie zmiany warunków wyłączenia gazociągu Opal z obowiązku stosowania zasady dostępu stron trzecich (TPA) oraz regulacji taryf udzielonych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 36 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/73/WE w związku z art. 194 ust. 1 lit. b) TFUE oraz zasady solidarności poprzez przyznanie nowego wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu Opal, mimo że wyłączenie to podważa bezpieczeństwo dostaw gazu.
2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji Komisji i naruszenie art. 36 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 17 dyrektywy 2009/73/WE poprzez przyznanie nowego wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu Opal, mimo że gazociąg ten nie stanowi „połączenia wzajemnego”.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 36 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/73/WE poprzez przyznanie nowego wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu Opal mimo braku ryzyka, że inwestycja nie miałaby miejsca bez udzielenia tego wyłączenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 36 ust. 1 lit. a) oraz lit. e) dyrektywy 2009/73/WE poprzez przyznanie nowego wyłączenia regulacyjnego dla gazociągu Opal mimo negatywnego wpływu takiego wyłączenia na konkurencję.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia wiążących Unię Europejską umów międzynarodowych, tj. Traktatu Karty Energetycznej, Traktatu o Wspólnocie Energetycznej oraz Układu Stowarzyszeniowego z Ukrainą.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Multiconnect/Komisja

(Sprawa T-884/16)

(2017/C 038/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Multiconnect GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.-M. Schultze, S. Pautke i C. Ehlenz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności aktów Komisji wydanych przez wydział kontroli połączeń Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji w ramach wdrażania trzeciego warunku („non MNO remedy”) decyzji w sprawie M.7018, w szczególności jej stanowiska wyrażonego w e-mailach z dnia 11 i 29 października 2016 r., które ogranicza do zwykłych dostawców usług środek zaradczy dla podmiotów niebędących operatorami sieci ruchomych, wykluczając operatorów wirtualnych sieci ruchomych (MVNOs, mobile virtual network operators) takich jak skarżąca;
- posiłkowo o stwierdzenie nieważności decyzji C(2014) 4443 final w sprawie M.7018;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów lub normy prawnej mającej zastosowanie w ich wykonaniu.

Skarżąca podnosi, że pozwana w sposób niezgodny z prawem interpretuje i stosuje decyzję C(2014) 4443 final w sprawie M.7018 wraz ze złożonymi zobowiązaniami przez to, że ogranicza w tej sprawie tzw. „non MNO remedy”, którym Telefónica zobowiązała się do udzielenia podmiotom trzecim dostępu do usług 4G na hurtowym rynku telefonii komórkowej, do podmiotów trzecich posiadających model gospodarczy dostawcy usług i nie nakazuje, by Telefónica udzieliła podmiotom trzecim zgodnie z „non MNO remedy” dostępu do usług 4G w ramach modelu gospodarczego MVNO.

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia traktatów lub normy prawnej mającej zastosowanie w ich wykonaniu oraz oczywistego błędu w ocenie i braku uzasadnienia przez to, że w decyzji C(2014) 4443 final niesłusznie przyjmuje się, iż zobowiązania złożone przez spółkę Telefónica mogą usunąć wszelkie obawy w zakresie konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Mass Response Service/Komisja

(Sprawa T-885/16)

(2017/C 038/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mass Response Service GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci: J.-M. Schultze, S. Pautke i C. Ehlenz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności aktów Komisji wydanych przez wydział kontroli połączeń Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji w ramach wdrażania trzeciego warunku („non MNO remedy”) decyzji w sprawie M.7018, w szczególności jej stanowiska wyrażonego w e-mailach z dnia 11 i 29 października 2016 r., które ogranicza do zwykłych dostawców usług środek zaradczy dla podmiotów niebędących operatorami sieci ruchomych, wykluczając operatorów wirtualnych sieci ruchomych (MVNOs, mobile virtual network operators) takich jak skarżąca;
- posiłkowo o stwierdzenie nieważności decyzji C(2014) 4443 final w sprawie M.7018;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które zasadniczo są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-884/16, Multiconnect/Komisja, lub do nich podobne.

Postanowienie Sądu z dnia 26 października 2016 r. – Polska/Komisja

(Sprawa T-167/16) ⁽¹⁾

(2017/C 038/71)

Język postępowania: polski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 5 grudnia 2016 r. – McGillivray/Komisja**(Sprawa T-535/16) ⁽¹⁾**

(2017/C 038/72)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.3.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-12/15 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL